

ДОРΟΣЛІЙ МОЛОДІ

*Як справлятися з почуттями,
коли близька вам людина
залишає Церкву*

с. 42

ЛЮБОВ СПАСИТЕЛЯ

**ПРОТИСТАВЛЕННЯ
СПАСИТЕЛЯ І
ДИЯВОЛА**

с. 22

ЧЛЕНИ ЦЕРКВИ
З ОСОБЛИВИМИ
ПОТРЕБАМИ

**БУДУВАТИ БОЖЕ
ЦАРСТВО**

с. 32

ПІКЛУВАЛЬНИКИ

**ЯК ПРИЙМАТИ
ДОПОМОГУ**

с. 36

БАТЬКАМ

**ЯК ПОЗИТИВНО
ВПЛИВАТИ НА ДІТЕЙ**

с. 40

Ліягона

Спрямовує нас усіх до Ісуса Христа

ПРИЙДІТЬ ДО
ХРИСТА

ОСНОВИ ЄВАНГЕЛІЇ

Чому нам потрібен Спаситель, с. 6

ЗНАЙТИ СВІЙ ШЛЯХ ДО ХРИСТА

Не боятися в часи випробувань, с. 8

Піріаполіс, Уругвай

Ельза Кастільйо Де Айкарді часто прогулюється зі своїм онуком уздовж пляжу поблизу їхньому дому. Дивлячись на це фото, ви зрозумієте, якими є три головні пристрасті уругвайців: сім'я, футбол та узбережжя океану. У багатьох уругвайських сім'ях дідуся й бабусі допомагають дбати про онуків. В Уругваї Церква нараховує:

107 103 члени Церкви

134 підрозділи

2 місії, 1 храм

Виховання дітей

У столиці країни, місті Монтевідео, Андреа Родрігес піклується про маленьку донечку, поки її чоловік Маркос Сормані грається з іншими дітьми. "Сучасні пророки навчають нас, що батьки мають священний обов'язок виховувати дітей", — каже вона.

*“Не бентежтеся, бо коли все це станеться, ви можете знати,
що обіцяння, які було дано вам, вивоняться”.*

УЧЕННЯ І ЗАВІТИ 45:35

Довіряйте обіцанням Спасителя

Усі ми в житті проходимо випробування. Деякі з них незначні й тимчасові, але є складні й довготривалі. У всіх цих труднощах друзі, подібні до Христа, дарують нам любов і підтримку.

На с. 32 ви можете познайомитися з Хезер, однією з моїх найдорожчих подруг, яка упродовж десятків років нашої дружби зміцнює мене любов'ю. Це жінка надзвичайної віри, яка не дозволяє земним випробуванням—таким, як її щоденна боротьба з церебральним паралічем—пересилити її надію або відібрати бажання чинити добрі справи. Вона—лише одна з багатьох наших братів і сестер, які, попри наявність певної фізичної вади, спроможні будувати Боже царство у надзвичайно потужний спосіб.

Я чула багато разів, як Хезер свідчить про довіру обіцанням Спасителя. Це послання здається особливо зворушливим у цю Великодню пору, яка спонукає всіх нас зупинитися і поміркувати, що стає для нас можливим завдяки Ісусові Христу. Його любов може перетворити наші труднощі на сходинки. Завдяки Його Спокуті не існує болю, хвороб або обмежених можливостей, яких би Він не розумів. Він приносить повне зцілення. Саме цю радість ми і святкуємо у Великдень.

З любов'ю,

Marissa

Марісса Віддісон,
Помічник головного редактора додатку Gospel Living

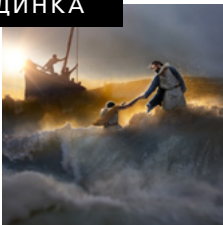
“Ми не повинні допускати, аби мирські клопоти заважали нам слухатися Господа”.
— Старійшина
Ганс Т. Боом,
сімдесятник, с. 18

ШТРИХ

Офіційний журнал
Церкви Ісуса Христа
Святих Останніх Днів

Квітень 2021 том 24 № 4
Ліягона 17467 192

ОБКЛАДИНКА

Виконавець віри,
художник Дж.
Аллан Барретт

ЗМІСТ

- 6 Основи євангелії**
Ісус Христос врятував нас від гріха і смерті
- 8 Сягнути Христової повноти**
Старійшина Джеффри Р. Холланд
У цю великодню пору знайдіть свій шлях до Ісуса Христа і прагніть відчувати Його спокій.
- 12 Голоси святих останніх днів**
Історії про віру від членів Церкви з усього світу.
- 16 Залучення**
Як не відокремлювати неодружених
Джейкоб Колл
- 22 Разюча відмінність між Спасителем і супротивником**
Кетрін Томас
Порівнюючи відмінності між Ісусом Христом і Сатаною, ми зможемо краще оцінити любов Спасителя.
- 30 Принципи служіння**
Служіння людям з обмеженими можливостями
- 32 Віра людей з різними можливостями**
Марісса Віддісон
Кожен має унікальні здібності, щоб допомагати в розбудові Божого царства.
- 36 Зберігати віру в похилому віці**
Піклуйтесь про інших, піклуйтеся про себе
Коджі Окумура
- 38 Для батьків**
Навчайте, як долати труднощі з допомогою Ісуса Христа
- 40 З вірою виховувати дітей у сьогоденному мінливому світі**
Деніз Данлоп
Три ідеї, основані на євангельському вченні, які допоможуть батькам скеровувати своїх дітей.

Перше Президентство: Рассел М. Нельсон, Даллін Х. Оукс, Генрі Б. Айрінг
Кворум Дванадцятих Апостолів: М. Рассел Баллард, Джеффри Р. Холланд, Дітер Ф. Ухтдорф, Девід А. Беднар, Квентін Л. Кук, Д. Тодд Крістоферсон, Ніл Л. Андерсен, Рональд А. Разбанд, Гарі Е. Стівенсон, Дейл Г. Ренлунд, Герріт У. Гонг, Уліссес Соарес
Редактор: Ренді Д. Фанк
Рядники: Маркос А. Айдукайтіс, Мішель

Д. Крейг, Бекі Крейвен, Шерон Юбенк, Крістіна Б. Франко, Уолтер Ф. Гонсалес, Джереми Р. Джеггі, Джен Е. Ньюмен, Адріан Очоа, Майкл Т. Рінгвуд, Верн П. Станфіл
Головний директор: Річард І. Хітон
Директор редакції церковних журналів: Аллан Р. Лойборг
Бізнес-менеджер: Гарффі Кеннон
Головний редактор: Адам С. Олсон
Помічники головного редактора: Раян Карр, С. Метью Фліттон, Мінді Селу
Помічник з видавництва: Еніш С. Давіла

Редколегія: Гаррет Х. Гарфф, Чейкелл Уордлей Герберт, Макл Р. Морріс, Річард М. Ромні, Маргарет Уїллес
Практикант відділу: Алайна Вангсгаард
Керівник художнього відділу: Тедд Р. Петерсон
Дизайнери: Дженетт Ендрюс, Фей П. Ендрюс, Менді Бенглі, С. Кімбол Ботт, Томас Чайлд, Джошуа Денніс, Девід Грін, Коллін Хінклі, Ерік П. Джонсен, Сюзен Лофгрен, Скотт М. Моой, Алени Репер, Марк В. Робісон, К. Ніколь Уолкенхорст
Дизайнер-практикант: Келсі Фекрелл
Координатор з питань інтелектуальної власності: Коллетт Небекер Он
Керівник видавництва: Аммон Гарріс

Видавництво: Айра Глен Едейр, Андреа Бьорд, Джулі Бардетт, Хосе Чавес, Браян У. Джиджі, Джинні Дж. Нільсон, Маррісса М. Сміт
Підготовка до друку: Джошуа Денніс, Аммон Гарріс
Відповідальний за друк: Стівен Т. Льюїс
Відповідальний за розповсюдження: Нельсон Гонсалес
Поштова адреса: Liahona, Fl. 5, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150-0023, USA.

“ЗА МНОЮ ЙДІТЬ”

18 Подолати клопоти світу

Старійшина Ганс Т. Боом

Благословення чекають на тих, хто ставить Небесного Батька на перше місце у своєму житті.

25 Жінки у перші роки доби Відновлення:

Джейн відчувала радість під час подорожі

Епізоди з життя Джейн Меннінг Джеймс.

26 Учення і Завіти 30–44

Щотижневі статті, які допомагатимуть вам вивчати книгу Учення і Завіти.

ДОРΟΣЛІЙ МОЛОДІ

42 Бути сильними, коли близькі вам люди залишають Церкву

Фредерік Хегнер Одгаард

Що я зрозумів, коли мій брат відійшов від Церкви.

46 Натхненні зміни до місіонерської роботи благословили мою сім'ю

Лара Агустіна Чавес

Небесний Батько чує наші молитви і може допомагати ділитися євангелією.

48 Ще більше для вас!

Подивіться, які інші статті в цифровому форматі опубліковано цього місяця для дорослої молоді.

ВСТАВКА З НОВИНАМИ З ВАШОЇ ТЕРИТОРІЇ

Знайдіть статті, що стосуються вашої території Церкви; вставка, якщо вона є, міститься всередині *Ліягони*.

СТАТТІ, ЯКІ ІСНУЮТЬ ЛИШЕ У ЦИФРОВОМУ ФОРМАТІ

Ці статті можна знайти в номері за цей місяць в “Євангельській бібліотеці”:

Ви піклувальник? Піклуйтеся також і про себе

Коджі Окумура

Повна версія статті знаходиться на сторінці 36.

Як генеральна конференція вплинула на моє навернення

Емі Фостер

Навчатися від перших святих: відкласти клопоти світу

Метью С. Годфрі

ЗНАЙДІТЬ БІЛЬШЕ

Знайдіть номери журналу в аудіо, цифровому форматі та у форматі для друку на сайті liahona.ChurchofJesusChrist.org. Скористайтеся посиланням на тій сторінці, щоб поставити запитання, написати відгук або поділитися історією.

Крім того, ви можете послати нам листа електронною поштою на адресу: liahona@ChurchofJesusChrist.org або звичайною поштою на адресу: Liahona, floor 23
50 E. North Temple St.
Salt Lake City, UT
84150-0023, USA

Ліягона (слово з Книги Мормона, що означає “компас” або “дороговказ”) друкується: албанською, англійською, біслама, болгарською, вірменською, в’єтнамською, голландською, грецькою, датською, естонською, індонезійською, ісландською, іспанською, італійською, камбоджійською, китайською, китайською (спрощеною), кірибаті, корейською, латвійською, литовською, мальгаською, маршалійською, монгольською, німецькою, норвезькою, польською, португальською, російською, румунською, самоанською, себуано, словенською, суахілі, тагальською, тайянською, тайською, тонганською, угорською, українською, урду, фіджійською, фінською, французькою, хорватською, чеською, шведською та японською мовами. (Періодичність видання різна в залежності від мови).

© 2020 by Intellectual Reserve, Inc. All rights reserved. Видано в Сполучених Штатах Америки.

Інформація щодо авторського права: Якщо не вказано інше, окремі особи можуть копіювати матеріали з *Ліягони* для особистого, некомерційного використання (а також для церковних покликаних). Це право може бути скасовано у будь-який час. Ілюстративні матеріали не можна копіювати, якщо про це зазначено у відповідному місці біля ілюстрації. Із запитаннями щодо авторського права треба звертатися до Офісу інтелектуальної власності на адресу: Intellectual Property Office, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150, USA; електронна пошта: cor-intellectualproperty@ChurchofJesusChrist.org.

For Readers in the United States and Canada: April 2021 Vol. 45 No. 4. LIAHONA (USPS 311-480) Ukrainian (ISSN 1096-5173) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 E. North Temple St., Salt Lake

City, UT 84150. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address must be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (American Express, Discover, MasterCard, Visa) may be taken by phone or at store.ChurchofJesusChrist.org. (Canada Post Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 507.1.5.2). NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address changes to Distribution Services, Church Magazines, P.O. 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

Ісус Христос врятував нас від гріха і смерті

Завдяки Його жертві ми всі маємо можливість знайти вічний спокій та радість.

Ми називаємо Ісуса Христа нашим Спасителем. Це тому, що Він сплатив ціну за наші гріхи та подолав силу смерті. Він нас спас! Його жертва заради нас, яка називається Спокутою, є найважливішою з усіх подій. Завдяки Йому смерть не є кінцем. Завдяки Йому ми можемо отримувати прощення своїх гріхів, знову ставати чистими й кожного дня вдосконалюватися.

Ісус Христос був Першонародженим

До свого приходу на землю ми жили з Небесними Батьками. Будучи Першонародженим, Ісус Христос допомагав створювати цей прекрасний світ. Його було обрано стати нашим Спасителем, і Він погодився народитися на землі, щоб показати досконалий приклад, навчати Своїй євангелії та здійснити заради нас Спокуту.

Ісус Христос викупив наші гріхи

Знаючи, що Він скоро помре, Ісус Христос пішов у сад, який називається Гефсиманським, щоб помолитися. Та молитва була початком сплати за наші гріхи. Він добровільно страждав, аби нам не потрібно було страждати—за умови покаяння. Відвертаючись від своїх гріхів і наслідуючи Спасителя, ми можемо здобути прощення і зцілення. Завдяки Спасителю ми можемо зростати духовно в цьому житті і жити вічно з нашим Небесним Батьком.

Ісус Христос переміг смерть

Після того, як Ісус помолився в Гефсиманії, Його було зраджено, арештовано і засуджено до смерті через розп'яття. Хоча Ісус був всемогутнім, Він допустив Свою смерть на хресті. Його учні з любов'ю поклали Його тіло в гробницю. Вони не розуміли, що хоча Його тіло було мертвим, Його дух продовжував жити в духовному світі. Через три дні Ісус повернувся до життя і прийшов до них, довівши, що Він може перемогти смерть. Це стало завершенням Спокути. Завдяки тому, що Ісус воскрес, кожен з нас знову житиме після смерті.

Значення Різдва і Великодня

Більшість людей у світі святкують два свята, які допомагають нам пам'ятати Спокуту Ісуса Христа. Під час Різдва ми із вдячністю згадуємо, що Ісус погодився виконати Свою місію, народившись на землі, хоча це означало, що Він буде страждати і помре за нас. На Великдень ми святкуємо перемогу Спасителя над гріхом та смертю, що дає нам надію на вічну радість у майбутті.

Що у Писаннях сказано про Спасителю Спокуту?

Ісус страждав від усякого виду болю, хвороб і спокус. Завдяки тому, що Він знає нас досконало, Він може допомогти нам (див. Алма 7:11–12).

Спаситель розуміє наш смуток і біль (див. Ісая 53:2–5).

Бог послав Ісуса спасти нас, тому що Бог любить кожного з нас (див. Іван 3:16–17).

Ісус молився за Своїх послідовників, зокрема й за нас, щоб ми були захищені від зла і мали єдність з Ним і Небесним Батьком (див. Іван 17).

Наш Спаситель запрошує нас іти за Ним і повернутися в Його присутність (див. Учення і Завіти 19:16–19, 23–24; 132:23).

Слова, які необхідно знати

Ми сподіваємося, що знання про Спокуту Ісуса Христа принесло вам радість. Ось інші євангельські слова в цьому номері:

Благодать: допомога або сила, яку ми отримуємо завдяки Спокуті Ісуса Христа (див. с. 10).

Місія повного дня: коли члени Церкви приймають доручення залишити своє повсякдення життя і кожного дня виконувати євангельську роботу впродовж певного періоду (див. с. 21).

Супротивник: ще одне ім'я Сатани, диявола (див. с. 22).

Старійшина
Джеффері Р.
Холланд

З Кворуму
Дванадцятьох
Апостолів

Сягнути Христової повноти

Хочу поділитися кількома думками стосовно пошуків, які кожен з нас особисто має здійснити, прагнучи сягнути “зросту Христової повноти” (див. Ефесянам 4:13). Сподіваюся, що вони допоможуть вам у житті й за тих обставин, у яких ви зараз перебуваєте.

Хтось із вас зараз живе так, як того хотів, або принаймні знає, чого хоче від життя. Хтось із вас, як здається, має багато благословень і багато чудових можливостей, які чекають попереду. Інші вважають, що певний час і з певних причин їм щастить менше і перед ними відкривається менше цікавих перспектив.

Але куди б ви не прямували і як би не справлялися зі своїми труднощами, намагаючись досягнути своїх

*У цю великодню пору
знайдіть свій шлях
до Ісуса Христа і
прагніть почути
Його миротворний,
заспокійливий голос.*

цілей, я запрошую вас прийти до Спасителя, Ісуса Христа. Без цього обов'язкового першого кроку ви не дістанетеся до особистого місця призначення, не знайдете свого щастя й сили і не сягнете найвищої мети й успіху (див. 1 Нефій 10:18; 2 Нефій 26:33; Омній 1:26; Учення і Завіти 18:11).

І все це може бути вашим, якщо відповідь на запитання: “Де ходиш ти?” (Мойсей 4:15) буде такою: “Там, де ти, Господи”.

Життя може бути важким. У нас є болі й жалкування та реальні проблеми, які необхідно вирішувати. Ми відчуваємо розчарування і смуток, у нас є безліч спусків та підйомів. Але Господь і пророки промовили стільки підбадьорюючих слів про те, як долати ті проблеми, що їх можна скласти у книги.

“Зоставляю вам мир”

Спасителеве благословення Його учням саме перед тим, як Він мав пережити біль і муки в Гефсиманії та на Череповищі, є найбільш зворушливими з тих слів. Тієї ночі, ночі найбільших страждань, які лишень були в цьому світі й коли-небудь будуть, Спаситель сказав: “Зоставляю вам мир, мир Свій вам даю. ... Серце ваше нехай не тривожиться, ані не лякається” (Іван 14:27).

Який дивовижний погляд на життя у найболючіші з усіх годин! Як Він міг це сказати, знаючи, що на Нього чекає? Він міг це сказати, бо з Його Церквою і євангелією все буде гаразд! Для нас перемогу вже здобуто. Він дивиться в перспективу; Він бачить усю картину.

Втім, мабуть хтось із нас все ще вдається до цього стереотипу, який залишили у спадок пуритани: є щось неправильне в тому, щоб відчувати втішення

Не думайте, що у Христа закінчилися чудеса, щоб допомагати вам. Його “благодаті достатньо”.

й підтримку, ми завжди маємо про щось сумувати. А я вважаю, що бути в доброму гуморі (див. Іван 16:33) у пошуках “міри зросту Христової повноти” (Ефесянам 4:13), можливо, є тією заповіддю, яку—навіть вірні в усьому святі останніх днів—майже повсюди порушують; і це найбільше засмучує милосердне серце нашого Господа.

Я був би дуже занепокоєний, якби хтось із моїх дітей мав серйозні проблеми, був нещасливий чи виявляв непослух. Але я був би несказанно більше пригнічений, якби відчував, що у такий час ця дитина не довіряє моїй допомозі або вважає, що я не переймаюся її інтересами, або що моя турбота є небезпечною.

Я переконаний, що так само ніхто з нас не уявляє, як глибоко ми ранимо любляче серце Бога Батька і Його Сина, Спасителя світу, коли Вони бачать, що люди не впевнені у їхній турботі, не покладаються на Їхню підтримку або не довіряють Їхнім заповідям. Мої друзі, уже з однієї цієї причини ми маємо обов’язок бути радісними!

Його благодаті достатньо

Ще одна порада стосовно того, як шукати Христа і сягнути міри Його повноти, стосується дива нагодування Ісусом 5 000 чоловік п’ятьма хлібами і двома рибами (див. Матвій 14:13–21). (Між іншим, не думайте, що у Христа закінчилися чудеса, щоб допомагати вам. Його благодаті достатньо [див. 2 Коринтянам 12:9]. У цьому й полягає духовний, вічний урок цього дива. Він має багато благословень, щоб залишилося ще й кілька кошиків, наповнених залишками їжі! Вірте і радійте тому “хлібу життя”, який Він вам дає! [Іван 6:35]).

Після того, як Ісус нагодував людей, Він відіслав їх і наказав учням сісти в човен та переплисти на інший берег Галілейського моря. Потім Він “на гору пішов помолитися на самоті” (Матвій 14:23).

Коли учні сіли у свій човен, уже вечоріло, а ніч видалася штормовою. Мабуть відразу ж піднявся несамовитий вітер. Через той вітер чоловіки, ймовірно, не

піднімали вітрил, а лише працювали веслами. І то таки була важка робота.

Ми знаємо про це, бо “о четвертій сторожі нічний” (Матвій 14:25)—десь між 3:00 і 6:00—вони подолали лише кілька кілометрів (див. Іван 6:19). На той час човен потрапив уже у справжній шторм.

Але, як завжди, Христос наглядав за ними. Бачачи їхнє скрутне становище, Спаситель пішов навпростець до їхнього човна, крокуючи по хвилях їм на допомогу.

“Не лякайтесь!”

У найтривожнішу для них мить учні розгледіли в темряві постать, вбрання якої розвіювалося на вітру і яка наближалася до них по морських хвилях. Побачивши це, вони закричали від страху, думаючи, що то якась мара йде до них по воді. Тоді, крізь бурю й темряву—коли море здавалося таким великим, а їхній човен таким маленьким,—завзвучав незаперечний, втішаючий голос їхнього Учителя, Який приніс заспокоєння: “Це Я, не лякайтесь!” (Матвій 14:27).

Ця історія з Писань нагадує нам, що, коли ми йдемо до Христа, шукаючи Його повноти, або Він іде до нас, несучи нам ту повноту, перший крок може наповнити нас почуттям, яке нагадує жах. Так не повинно бути, але іноді трапляється. Одним з найбільших парадоксів євангелії є те, що у своїй земній короткозорості ми можемо втікати від самого джерела допомоги і безпеки.

Я бачив, як з тих чи інших причин зацікавлені Церквою втікають від хрищення. Я бачив, як старійшини втікають від покликання на місію. Я бачив, як закохані втікають від шлюбу. Я бачив, як члени Церкви втікають від нелегких покликань. І я бачив, як люди втікають від свого членства у Церкві.

Надто часто ми втікаємо від того, що нас спасає або нам допомагає. Надто часто ми дивимосся на відданість євангелії як на те, чого слід боятися і від чого відмовлятися.

Старійшина Джеймс Е. Телмейдж (1862–1933) сказав: “У житті кожної дорослої людини трапляються ситуації, коли вона, подібно до мандрівників, потрапляє у шторм, де вирують зустрічні вітри й загрожують небезпечні хвилі; часто здається, що перш ніж надійде спасіння, ніч боротьби зі стихією та небезпекою ніколи не закінчиться; і крім того, надто часто спасительну допомогу помилково сприймають як щось дуже страшне. [Але], як це сталося [з цими учнями] посеред вируючого моря, так станеться з усіма,

хто невтомний у своїй вірі,—вони почують голос Визволителя: “Це Я, не лякайтесь!”¹

Прийдіть до Нього

Найпрекрасніше в запрошенні Спасителя прийти до Нього і здобути повноту Його зросту те, що воно доступне кожному. Це не означає, що кожна людина, яку ви знаєте, хоче дотримуватися заповідей або що кожен зустрічний буде виконувати заповіді. Але насправді це означає, що заповіді можливо виконувати, не маючи особливого дару або схильностей до цього.

Я щиро молюся, щоб віра була “сяюча, яскрава, чиста і міцна”, щоб Христос “наповнив кожен аспект [нашої] культури”² і щоб у своєму житті ми досягнули повної міри зросту Христа (див. Ефесеям 4:13).

Життя кидатиме вам виклики. Прийдуть труднощі. Серце шемітиме. Рідні помиряться. Але куди б ви не прямували, спочатку прийдіть до Ісуса Христа. Пам’ятайте, що Його страждання і Його воскресіння уможливили нашу перемогу над труднощами і смертю. Укладіть завіти з Ним і дотримуйтеся їх на вашому шляху.

Незважаючи на всі мої слабкості, я сміливо визнаю, що прагну того, аби ми досягнули “міри зросту Христової повноти”. Я хочу прийти до Нього. Я хочу, щоб, якщо це можливо, Він прийшов до мене. І я дійсно хочу, щоб ви також мали ці благословення. ■

З виступу “The Measure of the Stature of the Fulness of Christ” (У міру зросту Христової повноти), виголошеного 9 лютого 2020 року на міжрегіональному духовному вечорі для дорослої молоді в Стенфорді, шт. Каліфорнія, США.

ПОСИЛАННЯ

1. James E. Talmage, *Jesus the Christ* (1916), 337.
2. Eric Metaxas, *Bonhoeffer: Pastor, Martyr, Prophet, Spy* (2010), 248.

Мамин незайнятий стілець

Кетрін Мак-Дермотт, шт. Юта, США

Кожної неділі на зборах Товариства допомоги моя мама завжди сиділа на одному й тому ж місці в першому ряду.

Ми з чоловіком відвідували той же приход, що і моя ангельська мама. Кожної неділі, будучи членом президентства Товариства допомоги, я сиділа в передній частині кімнати Товариства допомоги, обличчям до сестер. Моя мама завжди сиділа на одному й тому ж місці в першому ряду.

Мені було приємно спостерігати, як вона дає відповіді, і слухати її коментарі. Після кожних зборів вона цілувала мене у щокі і тиснула руку. У нас з мамою були близькі стосунки, тож коли вона несподівано померла, моє серце розривалося.

Після похорону мені все ще було важко справлятися з емоціями. Коли настав неділя, мій чоловік запитав, чи спроможна я піти до церкви без нього. Через покликання йому доводилося відвідувати інші приходи.

“Зі мною все буде гаразд, поки я не побачу мамин незайнятий стілець,— сказала я.— Не знаю, чи я зможу дивитися на той незайнятий стілець і стримувати почуття”.

Чоловік запропонував мені не дивитися на стілець. Я вирішила робити все, що в моїх силах.

Усі в церкві виявляли підтримку і любов. Коли настав час іти в Товариство допомоги, я сіла на своє місце перед сестрами, але не відривала погляд від підлоги.

Однак, коли урок почався, я не могла стримати себе, щоб не поглянути на місце, де зазвичай сиділа мама. Я сподівалася побачити її незайнятий стілець, але натомість я побачила на ньому свою сестру-служительку. Вона усміхнулася мені. Я відчула полегшення і вдячність за її доброту. Я змогла провести збори і не піддатися смутку. Після зборів я подякувала тій сестрі.

“Я знала, що сьогодні не зможу дивитися на незайнятий стілець моєї мами. Як ти дізналася?”— запитала я у неї.

“Сьогодні, коли я увійшла в кімнату, я відчула, що тобі буде важко дивитися на її незайнятий стілець,— відповіла вона.— Тож я вирішила на нього сісти”.

Цей вияв доброти означав для мене більше, ніж вона знала. Я вдячна, що вона була налаштована почути спонукання Духа. Я знала, що такі маленькі вчинки можуть стати зціленням для тих, кому ми служимо. Я впевнена, що Спаситель хоче, аби ми служили одне одному саме так. ■

Джосі Дельгада Трінідад Кота-Кінабалу, Малайзія

Можливо, моє покликання у цьому світі полягає в тому, щоб піклуватися про тих, хто не має матерів або знаходиться далеко від своїх матерів.

Я колись дуже сумувала через те, що незаміжня, і дуже хотіла мати власних дітей, але материнство—це особливе покликання, яке Бог дає кожній жінці. Можливо у вас немає власних дітей, утім ви все одно можете бути матір'ю.

ФОТОГРАФІЯ ШАРЛОТТИ ЛАРКЕБАЛ

ДІЗНАЙТЕСЯ БІЛЬШЕ

- Прочитайте історію Джосі на сайті ChurchofJesusChrist.org/go/42113.

"Сестро, я тебе люблю"

Білл Мак-Гроу, шт. Оклахома, США

Нам ніколи не слід ніяковіти, діючи за спонуканнями Духа.

Під час служіння в президентстві кворуму старійшин я проводив співбесіду з одним із членів кворуму і запитав у нього, чи він коли-небудь діяв за духовним спонуканням. Він трохи подумав, а потім розповів про такий випадок.

Якось пообіді, миючи посуд, він відчув сильне спонукання піти й постукати у сусідські двері. Він не розумів, чому, але спонукання було дуже сильним і невідступним. Цей брат залишив свою роботу й відразу ж пішов.

Він підійшов до дверей сусідки і, не знаючи, що робити чи казати, постукав. Ніхто не відповів. Він знову постукав. Знову ніхто не відповів. Подумавши, що нікого немає вдома, він повернувся, щоб піти, але потім відчув інше спонукання.

Він повернувся назад до дверей і просто сказав: "Сестро, я тебе люблю". Потім він пішов.

Цей брат думав, що цей випадок був незвичним, і йому було ніяково через нього. Я сказав йому, що Господь не завжди пояснює нам причини спонукань, але нам ніколи не слід ніяковіти, діючи за цими спонуканнями. Невдовзі після співбесіди цей брат переїхав у інше місце.

Через рік під час зборів посту й свідчень сестра, якої я не знав, підійшла до трибуни й почала свідчити. Крізь сльози вона розповіла, що кілька років не була активною в Церкві, і в той час вона була в такій сильній депресії, що їй здавалося, ніби сил іти далі вже немає.

"Небесний Батьку, якщо Ти справді існуєш і Ти любиш мене,—молилася вона,—скажи мені це зараз, щоб я зрозуміла!"

Майже в ту ж мить вона почула, що у двері хтось постукав раз, а потім ще раз. Вона не відповіла, але почула голос, який сказав: "Сестро, я тебе люблю".

Вона сказала, що її огорнуло почуття любові й вона знайшла нові сили, щоб справлятися з життєвими труднощами. І хоча не все ще було гаразд, однак, за її словами, життя покращувалося.

Я жодним чином не був причетним до цієї ситуації, але все ж вона благословила і мене. Я здобув бачення того, як, на перший погляд, не пов'язані між собою вчинки віри показали, що наш Небесний Батько знає всіх нас і закликає діяти за спонуканням і допомагати Його дітям. Я вдячний за це знання і цінюю його. ■

З певною метою

Метт Морелл, шт. Юта, США

Небесний Батько любить нас і хоче благословляти; іноді це відбувається не так, як ми цього очікуємо.

Уже більше року я служив на місії в Бельгії та Нідерландах, коли зателефонував мій президент місії та повідомив, що мене переведуть у новий район.

Він сказав, куди я поїду і хто буде моїм напарником та подякував за готовність служити. Я сподівався, що поїду в якийсь інший район, утім перетнув усю країну, щоб дістатися до свого нового району, і з усіх сил старався, щоб забути про себе і виконувати роботу.

З першої ж миті на новому місці я не міг зрозуміти, чому мене сюди призначили. Одного дня напарник сказав, що у нас є зустріч з малоактивною сестрою з Пуерто-Ріко. Вона розмовляла лише іспанською. На щастя, мій напарник розмовляв іспанською, а я не знав цієї мови!

Під час зустрічі, поки напарник розмовляв з цією сестрою, я просто усміхався і кивав головою. Перш ніж поділитися посланням, мій напарник запитав у цієї сестри, чи має вона Книгу Мормона голландською, щоб я міг по ній слідкувати за розмовою. Трохи раніше того ж дня ми подарували свій останній примірник. Вона взяла книгу з верхньої книжкової полиці.

Мій напарник відкрив книгу й прочитав напис на титульній

сторінці. Він поглянув на мене і запитав: “Ти знаєш цю людину?”

Він показав мені титульну сторінку, на якій було написано свідчення якимось іншим старійшиною Мореллом. Я впізнав адресу, вказану під посланням.

Кілька років тому мій двоюрідний брат служив місіонером у приході цієї сестри в Пуерто-Ріко. Коли він і його напарник дізналися, що вона переїде до Нідерландів, вони подарували їй Книгу Мормона голландською мовою, написавши в ній свої свідчення.

Прочитавши свідчення свого двоюрідного брата, я відчув сильне спонукання. Здавалося, що Дух

каже: “Ти тут з певної причини. У цьому районі є люди, які чекають, щоб з твоєю допомогою їх було приведено до євангелії”.

Коли ми пояснили, що старійшина, який написав своє свідчення, є моїм двоюрідним братом, ця сестра відповіла, що відчувала, як Бог допомагає їй, показуючи, як сильно Він її любить і хоче, щоб вона повернулася до Церкви.

Небесний Батько любить нас і хоче благословляти; іноді це відбувається не так, як ми цього очікуємо. Я відчув смирення, розуміючи, що є знаряддям у руках Господа, за допомогою якого Він благословляє життя цієї сестри. ■

Як не відокремлювати неодружених

Ось кілька порад, що допоможуть вам і вашому приходу створити умови, в яких неодружені члени Церкви будуть почуватися в ній більш затишно.

Джейкоб Колл

“Перед початком наших наступних зборів конференції приходу, будь ласка, сядьте сім'ями”.

Подібні оголошення змушують мене трохи зішудитися. Я—чоловік, член Церкви, неодружений. То де ж я маю сісти? Іноді мені здається, що інші люди також не знають, де я маю сидіти або до якої категорії належати. Що ми, нашою евангельською сім'єю, можемо робити, аби допомагати всім, незалежно від сімейного статусу, відчувати, що нам раді й нас залучають?

Далі подано три ідеї, які стануть у пригоді.

Перегляньте традиції свого приходу

Відновлена євангелія допомагає нам розуміти прекрасні вчення про вічні сім'ї. Але я бачив, як деякі культурні традиції, що стосуються певного вчення, змушують неодружених людей відчувати себе так, ніби вони менш важливі члени Церкви.

Наприклад, я був у приходах, де промовити вступну або заключну молитву пропонували лише подружнім парам. Я чув, як члени приходу висловлюють занепокоєння, коли неодруженого чоловіка покликають у єпископат. Ці та інші незначні моменти можуть створювати емоційний бар'єр, який неодруженим людям доведеться подолати, перш ніж вони почуватимуться в церкві затишно.

Чи є певні традиції, які ви або ваш приход може змінити, щоб створити атмосферу залучення? Це може стати хорошим запитанням для обговорення на зборах єпископату чи ради приходу.

Стережіться ненавмисного відокремлення

Іноді навіть ті з нас, хто вважає, що всіх залучає до участі, можуть ненавмисно відокремлювати людей. Наприклад, коли я служив провідником ясельної групи, то часто пропускав оголошення, які повідомлялися під час другої години на церковних зборах. Я сказав про це занепокоєння одному з провідників, а він відповів: "А хіба ваша дружина не чує ці оголошення на зборах Товариства допомоги?"

Того разу я просто розсміявся. Але відповідь того доброго чоловіка є виявом способу мислення, спрямованого на відокремлення.

Чи ми дивимося на наших членів Церкви як на частину "приходської сім'ї", до якої належать одружені чоловіки і жінки з дітьми? А може ми ставимося одне до одного як до "приходської сім'ї", яка складається з людей, що дбають одне про одного і зміцнюють одне одного? Обидва погляди є важливими. Приділяючи увагу сім'ям у нашому приході, ми також можемо знайомитися з кожною окремою людиною—її обставинами, інтересами, потребами—і, можливо, запобігати ненавмисному відокремленню.

Розширюйте коло своєї сім'ї

Після того як член єпископату запросив усіх сісти сім'ями під час конференції приходу, хтось доторкнувся до мого плеча.

"Ви будете членом нашої сім'ї упродовж наступної години",— сказала одна добра сестра, запрошуючи мене сісти поруч зі своїм чоловіком і дітьми. Я вдячний за людей, таких як вона, які виявляють про мене турботу і хочуть, щоб я почувався затишно. Іншою такою людиною був єпископ, який регулярно запрошував мене на щотижневі домашні вечори з його сім'єю.

Кому може допомогти бажання вашої сім'ї розширити коло друзів? Вам не потрібно робити щось надмірне. Просте запрошення може багато чого змінити.

Неодружені святі: могутня сила творити добро

Є багато людей у моєму житті, з якими я підтримую змістовні стосунки, але є періоди, коли я відчуваю самотність і порожнечу. З розмов з іншими неодруженими святими я зрозумів, що ці почуття знайомі багатьом.

Однак я намагаюся не занепадати духом. Ми, неодружені люди, можемо стати могутньою силою для здійснення добрих справ у житті інших людей. Ми можемо допомагати зміцнювати друзів, сім'ї, які любимо, і цілі приходи та коли. Ми потрібні Церкві! Ми не повинні передавати відповідальність за налагодження стосунків у руки інших людей. Ми можемо самі розповідати про себе у приході, займатися волонтерським служінням і говорити про свої потреби.

Моменти самотності й порожнечі настають незалежно від того, що відбувається у нашому житті або які стосунки у нас є (чи їх немає). Чим ближче ми до нашого Небесного Батька і чим сильніше ми відчуваємо Його любов, тим більше сил ми будемо мати, щоб робити добрі справи, знаходити радість і встановлювати стосунки з нашими братами і сестрами. ■

Автор живе у шт. Алабама, США.

КОЖЕН Є ГІДНИМ

"Нас не слід розділяти на категорії: одружені чи неодружені. Але кожен як член Церкви гідний однакової уваги, однакової турботи, однакових можливостей бути корисним".

President Gordon B. Hinckley (1910–2008), "A Conversation with Single Adults", *Ensign*, Nov. 1997, 18.

Я півдня їздив на велосипеді від установи до установи в пошуках роботи.

Старійшина
Ганс Т. Боом
Сімдесятник

ПОДОЛАТИ КЛОПОТИ СВІТУ

Клопоти світу не повинні відволікати мене від послуху Божому слову.

Якщо замість того, щоб виконувати волю Господа, ми переймаємося клопотами світу, то втратимо обіцяні нам великі благословення. Це чітко видно з досвіду одного чоловіка, що жив на початку доби Відродження.

Джеймс Ковілл упродовж 40 років був священником іншого віросповідання, але, почувши про відроджену євангелію, він “увійшов у завіт з Господом, що він буде слухатися будь-якої заповіді, яку Господь дасть йому через пророка Джозефа” (Учення і Завіти 39, вступ до розділу). Через пророка Джозефа Господь сказав Ковілли: “Прислуха[йся] до Мого голосу, який говорить тобі: Устань і христись, і змиє свої гріхи, прикликаючи Мое ім’я, і ти приймеш Мого Духа і благословення, таке велике, якого ти ніколи не знав досі” (Учення і Завіти 39:10).

Однак Ковілл невдовзі “зрікся слова Господа і повернувся до своїх колишніх принципів і людей” (Учення і Завіти 40, вступ до розділу). Кажучи про Ковілла, Господь сказав: “Він прийняв Слово з радістю, але Сатана відразу спокусив його; і страх переслідування і клопоти світу спонукали його зречтись Слова” (Учення і Завіти 40:2). Переймаючись клопотами світу, Ковілл втратив благословення, обіцяні йому Господом.

Їхати чи залишитися?

З власного досвіду я зрозумів, що ми не повинні допускати, аби мирські клопоти заважали нам слухатися Господа. Я виріс у чудовій, сповненій любові родині, де батьки також навчали нас євангелії, а їхня любов до нас була відображенням тієї любові, яку Небесний Батько має до Своїх дітей.

У віці 16 років я отримав запрошення працювати на ранчо в Сполучених Штатах разом з обіцянням, що одного дня я зможу побудувати там власний дім. Та пропозиція була дуже привабливою, оскільки моя батьківщина—Нідерланди—є маленькою густонаселеною країною.

В дійсності, мої предки по лінії батька також мали подібне бажання жити в іншому місці. Вони переїхали до Індонезії, яка колись була голландською колонією. І мені були абсолютно зрозумілі їхні мотиви. В Індонезії погода—чудова, пейзажі—прекрасні, а простору—скільки завгодно. У моїх генах жила та сама жага до подорожей, яка надихнула моїх предків. То може й мені варто було залишити рідні краї в пошуках успіху й пригод?

У той вирішальний для мене час прийняття рішення батько вручив мені примірник листа, якого багато років тому написав йому та його сестрам Донаван ван

Дам, їхній президент місії. Президент ван Дам просив їх залишатися в Нідерландах і будувати Церкву там. Батько сказав мені, що він вирішив зробити саме це. І оскільки в листі згадувалося прізвище сім'ї Боом, то тепер була моя черга вирішувати, що ж робити.

У роки після Другої світової війни багато членів Церкви емігрували до Америки й Канади. Так тривало до 1970-х років попри те, що провідники заохочували членів Церкви залишатися в їхніх рідних країнах і зміцнювати Церкву на місцях. Я помолився і також вирішив залишитися й розбудувати Церкву в Нідерландах, не розуміючи до кінця, що це буде означати в майбутньому.

Рішення, рішення

Коли в кінці 1970-х років я закінчив середню школу, економіка Голландії була нестабільною. Рівень безробіття був високим. І загалом, майбутнє здавалося досить похмурим. Випускникам було важко вирішити, що ж далі робити.

Мій батько служив президентом філії. Іноді він розмовляв зі мною про служіння на місії повного дня. Звичайно, то було б добре. Усе своє життя я мріяв про це.

Але я не бачив, як служіння на місії може допомогти мені забезпечувати в майбутньому свою сім'ю. З дитинства я мав велике бажання одного дня знайти кохання свого життя й разом з нею створити сім'ю.

У той час мені було 17, і, не знаючи, що ж далі робити, я продовжив освіту. Однак через кілька тижнів я зрозумів, що сфера, яку вивчаю, мені не

подобається. Я сумнівався навіть, що ця освіта дасть мені можливість отримати хорошу роботу. Я думав про те, щоб кинути навчання.

Батькам це не подобалося. Вони сказали, що я можу залишити навчання, лише якщо знайду роботу. Вони, ймовірно, думали, що через фінансову кризу я ніколи не знайду роботу. Я півдня їздив на велосипеді від установи до установи. Нарешті одна компанія взяла мене на роботу на товарний склад.

Мій план

Хоча я знайшов цю тимчасову роботу, в мене був план. Я збирався стати поліцейським. Робота в державній установі—це надійний спосіб забезпечити свою майбутню сім'ю, і все тоді буде добре.

Я пам'ятаю той день, коли пішов здавати екзамени, аби мене прийняли в поліцейську академію. Рановранці я сів у поїзд і весь той день здавав усі можливі тести. У кінці дня мене викликали в офіс. Мені сказали, що я здав усі екзамени і вони залюбки взяли б мене, але оскільки мені було лише 17 років, я був надто молодим. Вони порадили спробувати знову через рік.

Увесь мій світ похитнувся, і по дорозі додому я постійно думав: "Що далі робити?" Вдома батько вислухав усі мої занепокоєння і запропонував дати благословення. Я сподівався, що Господь скаже мені, що все буде добре і якимось дивовижним чином мене приймуть до поліцейської академії. Натомість Господь сказав мені, що, прийнявши рішення поставити Його на перше місце, я завжди буду мати хліб на

*Сім'я старійшини і сестри Боом у 2019 році.
З того часу народилася ще одна онучка.*

столі й необхідні засоби, щоб піклуватися про свою майбутню сім'ю.

Кращий план

На свої молитви я отримав відповідь, що для мене поставити Господа на перше місце означає служити на місії повного дня. Я завжди хотів цього, але не бачив, як один крок пов'язаний з іншим. Тепер я знав, що служіння на місії було тим, що я буду робити і хочу робити—як найшвидше.

У ті часи вартість місії була 10 000 гульденів старими голландськими грішми, або це становило річну зарплату. Я продовжував працювати на складі, і влітку 1981 року я мав 10 000 гульденів. Мені також виповнилося 18 років. Мій батько, президент філії, сказав, що я ще надто молодий для місії, це підтвердили президент округу й президент місії. У той час необхідно було мати 19 років. Але на мій 18-й день народження я самостійно пішов до терапевта і до дантиста, попросив їх заповнити відповідну частину моїх місіонерських документів.

Якимось чином мені вдалося вмовити своїх провідників провести зі мною співбесіду й подати документи. Потім я чекав. Я не знав, що мій батько, президент філії, отримав листа. Мої документи повернулися до нього із повідомленням, що я був ще надто молодим. Але він не хотів показувати того листа мені, тож він носив його в кишені свого костюма кілька тижнів, не кажучи мені жодного слова. На щастя, в той час прийшло ще одне повідомлення. В ньому йшлося про те, що у певних випадках провідники Церкви готові

дозволити юнакам вирушати на місію раніше, якщо вони добре підготовлені. Невдовзі мене покликали служити, і я отримав призначення в Англійську Лондонську Східну місію. Моя місія благословила все моє життя.

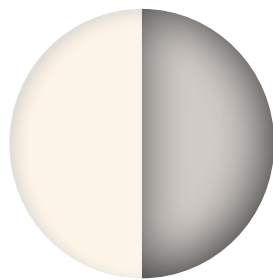
Благословення від Господа

Через три місяці після повернення з місії я дійсно зустрів кохання свого життя. Через рік ми одружилися й були запечатані в Лондонському Англійському храмі. Економічна ситуація значно не покращилася, але я завжди мав роботу й міг забезпечувати сім'ю. На нашому столі завжди був хліб, а над головою—дах.

Ще під час місії цей уривок з Писань став моїм улюбленим: “Якщо ти виконуватимеш заповіді Бога, ти будеш процвітати на цій землі” (Алма 36:1). Керуючись цим віршем, я вирішив зробити те, що зробив мій батько—залишитися в Нідерландах і будувати Церкву в моїй рідній країні.

Сьогодні маленька філія, в якій я зростаю, перетворилася на чудовий приход, де наші онуки мають багатьох друзів, яких об'єднує велике Початкове товариство. Наші сини мають хороші професії. Господь їх також благословляє хлібом на столі. Я бачу, як моє рішення вплинуло на наступні покоління, які також мають бажання ставити Господа на перше місце у своєму житті.

Я вдячний, що замолоду зрозумів правильність цього рішення: не перейматися клопотами цього світу, а ставити на перше місце Небесного Батька. Він дав ті благословення, які я не отримав би іншим чином. ■

РАЗЮЧА ВІДМІННІСТЬ МІЖ

Спасителем і супротивником

Порівнюючи відмінності між Ісусом Христом і Сатаною, ми зможемо краще оцінити місію та любов Спасителя.

Кетрін Томас

Відділ семінарій та інститутів релігії

Задумайтеся над величию дару нашого Спасителя всім Божим дітям, коли Він добровільно запропонував Себе, щоб виконати план Батька. На доземній нараді, коли Небесний Батько сказав: “Кого Мені послати?”, Спаситель смиренно відповів: “Ось Я, пошли мене” (Авраам 3:27), а потім проголосив: “Батьку, хай буде Твоя воля, і слава Твоя навіки” (Мойсей 4:2).

Саме з любові до нас Ісус Христос запропонував Себе стати нашим Спасителем¹. А ось реакція Сатани на план Батька була егоїстичною. Хоча він заявив: “Я викуплю все людство” (див. Мойсей 4:1), він “не погодився стати нашим спасителем. Він не хотів страждати чи помирати задля когось іншого. Він не збирався проливати ані краплини своєї крові. Він жадав слави, шани та влади Божої, але не хотів за це нічого платити. ... Він був би верховною істотою, і ніхто інший не міг би розвиватися”².

Яскравим контрастом є Христос, Який в усьому, що робить і буде робити, керується Своєю досконалою любов'ю до нас (див. 2 Нефій 26:24), а також бажанням шанувати Небесного Батька (див. Іван 8:28–29). Зі смиренням і натхненням ми думаємо про те, що “витримуючи за нас незбагнений біль, жорстокість і несправедливість, Ісус Христос був наповнений величезною любов'ю. Завдяки Своїй любові до нас Він піднісся над нездоланими перешкодами, ... щоб ми також могли піднятися над стражданням, жорстокістю і несправедливістю цього світу і допомагали, і прощали, і благословляли”³. Тож не дивно, що ми співаємо: “Як осягнуть мені, що Він зробив для нас? Життя віддав за нас!”⁴

У Писаннях міститься безліч порівнянь характеру Ісуса Христа і супротивника. Аналізуючи їх, ми краще зрозуміємо розмах досконалої любові Спасителя.

САТАНА

“Диявол ходить, **ричучи, як лев**, що шукає пожерти кого” (1 Петра 5:8) і “ходить угору і вниз, туди-сюди по землі, прагнучи знищити душі людей” (Учення і Завіти 10:27).

“Він повстав проти Мене, кажучи: **“Дай мені Твою шану”**, яка є Моєю силою; і також третину воїнства небесного відвернув він від Мене, через їхню свободу вибору” (Учення і Завіти 29:36).

Він **“поширює діяння темряви** і мерзоти по всьому лицю землі, доки він не приведе людей до повного знищення і до вічного пекла” (Геламан 6:28).

Він **“прагнув знищити свободу вибору людини”** (Мойсей 4:3) і **“прагне всіх людей зробити так само нещасними, як сам”** (2 Нефій 2:27).

ІСУС ХРИСТОС

“Я—Пастир Добрий! Пастир добрий кладе життя власне за вівці. ... І власне життя Я за вівці кладу. ... Я власне життя віддаю, щоб знову прийняти його. Ніхто в Мене його не бере, але Я Сам від Себе кладу його” (Іван 10:11, 15, 17–18).

“Я від Себе нічого не дію, але те говорю, як Отець Мій Мене був навчив. ... Я завжди чиню, що Йому до вподоби. **Я ... шаную Свого Отця.** ... Не шукаю ж Я власної слави” (Іван 8:28–29, 49–50).

“Я Світло для світу. Хто йде вслід за Мною, не буде ходити у темряві той, але матиме світло життя” (Іван 8:12).

“Я прийшов, щоб ви мали життя, і подостатком щоб мали” (Іван 10:10) і **“Добру Новину звіщати вбогим,** проповідувати полоненим визволення, а незрячим прозріння, відпустити на волю помучених” (Лука 4:18).

Він **“не буде підтримувати своїх дітей** в останній день” (Алма 30:60), “улещує їх, і веде їх далі, доки не затагує їхні душі вниз до пекла” (Учення і Завіти 10:26), “доки він не стисне їх своїми жакливими ланцюгами” (2 Нефій 28:22).

“Я є серед вас, і є **вашим заступником перед Батьком**” (Учення і Завіти 29:5), “Сам Ісус Христос, ваш заступник, Який знає слабкості людини і як допомогти тим, кого спокушають” (Учення і Завіти 62:1).

“Він **підбурює серця людей** сперечатися із злістю, один з другим” (3 Нефій 11:29), і “він збуджує їх на беззаконня проти того, що є добрим” (Учення і Завіти 10:20).

“Зоставляю вам мир, **мир Свій вам даю!** Я даю вам не так, як дає світ. Серце ваше нехай не тривожиться, ані не лякається” (Іван 14:27).

Він “для невірюючих ... засліпив розум” (2 Коринтянам 4:4), “думає подолати твоє свідчення” (Учення і Завіти 10:33) та “приходить і **забирає світло та істину**” (Учення і Завіти 93:39).

“Якщо ти проситимеш, ти отримаєш одкровення за одкровенням, знання за знанням, щоб ти міг знати таємниці і мирні речі—те, що приносить радість, те, що приносить життя вічне. ... Отже, той, кому не вистачає мудрості, нехай просить у Мене, і **Я дам йому щедро** і не докорятиму” (Учення і Завіти 42:61, 68).

Тож пам'ятаймо, що “безмежна милість Господа, любов Його свята” і плекаймо цю істину: “усім Спаситель наш приніс дар вічного життя”⁵. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Joseph B. Wirthlin, “Never Give Up”, *Ensign*, Nov. 1987, 10.
2. D. Todd Christofferson, “A Message at Christmas” (Brigham Young University devotional, Dec. 12, 2017), 4, speeches.byu.edu.

3. Джон Х. Гроберг, “Сила Божої любові”, *Ліягона*, лист. 2004, с. 11.
4. “О, як досягнути Ісусові милості”, *Гімни*, № 110.
5. “Приймаємо причастя ми”, *Гімни*, № 93.

Джейн відчувала радість під час подорожі

Чи маємо ми так само, як Джейн Меннінг, рішучість завершити свою подорож з вірою?

Джейн Меннінг Джеймс стомилася йти, але не хотіла зупинятися.

Її старший син Сильвестр був достатньо дорослим, щоб іти пішки біля воза. Однак маленького Сайласа, який народився під час подорожі, все ще необхідно було нести на руках. То був 1847 рік, і сім'я Джеймсів невдовзі буде серед перших піонерів, які прибудуть у долину Великого Солоного озера.

Довгі подорожі не були новинкою для Джейн.

Чотири роки тому її сім'я залишила свій дім в одному з міст на сході США, щоб приєднатися до святих у Наву в прикордонній частині на заході країни. Подорож рікою мала тривати лише кілька днів. Але оскільки в той час багато чорношкірих людей були рабами у Сполучених Штатах, сім'я Джейн часто доводилося показувати документи, які підтверджували, що вони були вільні люди. А в деяких місцевостях через суворі закони людям з іншим кольором шкіри заборонялося переміщатися через певні території. З них вимагали плати до 500 доларів з людини за проїзд.

Можливо, через таку непомірну плату або, можливо, через інші упередження команда річкового судна відмовилася везти далі Джейн та її сім'ю. І хоча їх висадили і вони втратили багато свого майна, вони не злякалися й пішки вирушили далі лише з тими речами, які могли нести на собі.

Сім'я Джейн пройшла пішки 1287 км. Вони йшли в дощові дні та в непроглядні ночі. Якимось їм довелося пробиратися через ліс, і вони заснули просто неба. Прокинувшись, вони побачили, що їхній одяг був білим від інею.

“Ми йшли, поки наше взуття не зносилось; нам боліли ноги, бо

шкіра на них потріскалася і кровоточила,—згадувала Джейн.—... Ми просили Бога, Небесного Батька, зцілити наші ноги, й Він відповів на наші молитви”¹.

Під час цієї важкої подорожі Джейн разом з батьками, братами й сестрами співала гімни, славлячи Бога. Зрештою, після майже тримісячної подорожі, вони прибули до Наву. Через кілька років, коли вірні святі пішли на захід, Джейн була серед перших піонерів, які вирушили в ту подорож. ■

ПОСИЛАННЯ

1. “The Autobiography of Jane Manning James”, history.ChurchofJesusChrist.org/article/jane-manning-james-life-sketch.

Чого навчав Джозеф Сміт про смерть і воскресіння?

Через одкровення Джозеф Сміт дізнався, що завдяки Ісусу Христу кожен, хто помирає, воскресне і житиме знову (див. Учення і Завіти 29:26). Ось якими обнадійливими вченнями він поділився.

Є надія навіть у смутку.

“Серце сумує за тими, кого було забрано від нас, але не без надії, бо я знов побачу їх і буду з ними”¹.

Смерть є складовою Божого плану.

“Мені було важко жити на землі і бачити, як [мої брати Алвін і Дон Карлос] ... забрані від нас у молодому віці. ... Однак я знаю, що ми маємо бути спокійними і знати, що це від Бога, і змиритися з Його волею, все гаразд”².

Смерть є тимчасовою.

“[Наші] родичі і друзі роз’єднані зі своїм тілом лише на короткий час”³.

Праведним нема чого боятися.

“У нас є більше підстав мати надію і втішення стосовно наших померлих, ніж у будь-якого народу на землі”⁴.

Обговорення

Яким чином обіцяння про Воскресіння приносять вам надію та спокій? Як ви будете ділитися цими істинами з іншими?

ПОСИЛАННЯ

1. *Учення Президентів Церкви: Джозеф Сміт* (2007), с. 180; див. також “Сім’я: Проголошення світові”, ChurchofJesusChrist.org.
2. *Учення: Джозеф Сміт*, с. 179.
3. *Учення: Джозеф Сміт*, с. 175.
4. *Учення: Джозеф Сміт*, с. 175.

Як Господь благословляє тих, хто Йому служить?

Після того, як Томасу Б. Маршу довелося залишити сім'ю і поїхати на місію, йому було обіцяно багато благословень за жертви, на які він пішов заради служіння (див. Учення і Завіти 31:2, 5, 7).

Як і брат Марш, багато інших людей отримували благословення за свої зусилля встановлювати Господню відновлену Церкву по всьому світу. Одним прикладом цього були Йоганн і Терезія Губер, які допомагали встановлювати Церкву в Австрії на початку 1900-х років.

Обговорення

Як Господь благословив вас і вашу сім'ю за те, що ви Йому служили?

ПОСИЛАННЯ

1. Див. "The First Branch in Austria", ChurchofJesusChrist.org/study/history/global-histories.

Йоганн і Терезія Губер зі своїми дітьми, приблизно 1898 р.

Віра перед лицем випробувань

Коли сім'я Губерів охристила в Церкві й залишила католицьку церкву, панівну релігію в Австрії, виникло багато соціальних та юридичних проблем. Коли люди дізналися, що діти Губерів не приходять на сповідь, їм погрожували тим, що заберуть від них дітей. Хтось навіть радив Терезії залишити Йоганна.

Запис про членство Йоганна Губера.

Благословення й нові можливості

Після Першої світової війни колишні релігійні обмеження зникли, і це дало людям змогу більш вільно жити відповідно до своєї віри. Господь наглядав за сім'єю Губерів, тим, як вони продовжували ділитися євангелією, і невдовзі невеличка філія почала зустрічатися у клуні Губерів. Йоганна покликали служити першим президентом філії в Австрії. Він служив 25 років¹.

Перші служби поклоніння святих останніх днів у Австрії проводилися у клуні Губерів, зображеній на цьому фото.

Як Бог збирає нас?

Спаситель заповідав нам бути єдиними. Він сказав: “Будьте єдиними; а якщо ви не єдині, ви не Мої” (Учення і Завіти 38:27). Збирання—це один зі способів для досягнення єдності.

Президент Генрі Б. Айрінг, другий радник у Першому Президентстві, навчав: “Наш Небесний Батько має величезне бажання зібрати і благословити всю Свою сім’ю”¹. Ось три способи того, як ми можемо збиратися і об’єднуватися у вірі.

1. Збиратися в одному місці

На початку доби Відновлення Бог дав Своїм святым заповідь, “щоб їх було зібрано в одному місці, ... щоб підготували вони свої серця і були готовими в усьому” (Учення і Завіти 29:8).

Перші святі останніх днів збиралися в багатьох місцях: в Огайо, Міссурі, Іллінойсі, Юті та Англії. Збирання допомагало зміцнювати членів Церкви й розбудовувати її.

2. Збиратися там, де ви є

З часом провідники Церкви почали заохочувати членів Церкви збиратися й розбудовувати Церкву в своїх країнах. Де б члени Церкви не збиралися, вони можуть брати участь у збиранні розсіяного Ізраїля. Господь проголосив: “Я маю велику роботу, складену про запас, бо Ізраїль буде спасений” (Учення і Завіти 38:33).

Обговорення

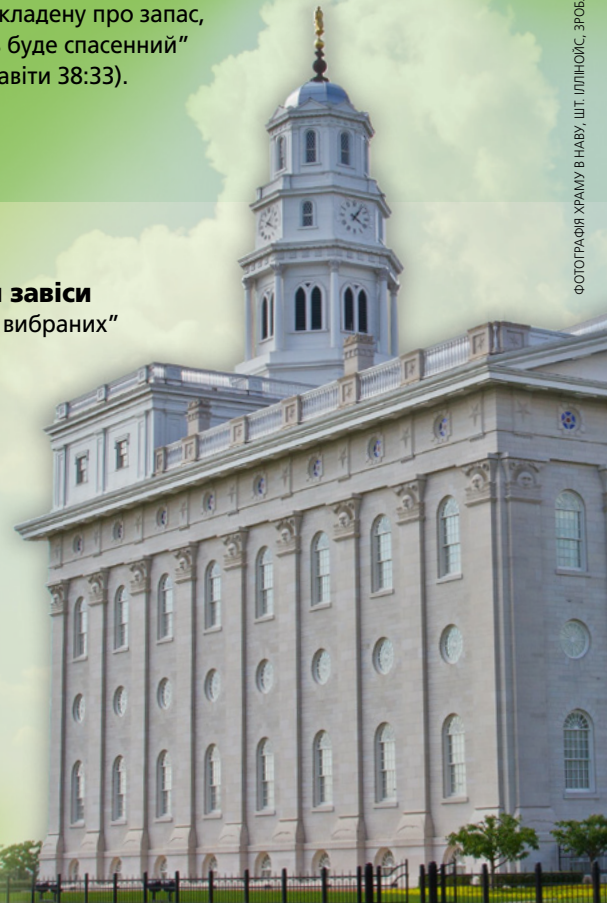
Які благословення ви отримали, збираючись з іншими святыми? Яким чином Бог вас благословляв за те, що ви допомагаєте у збиранні Його дітей?

ПОСИЛАННЯ

1. Генрі Б. Айрінг, “Збирання Божої сім’ї”, *Ліягона*, трав. 2017, сс. 20–21.
2. Дейл Г. Ренлунд, “Сімейно-історична і храмова робота: запечатування і зцілення”, *Ліягона*, трав. 2018, с. 49.

3. Збирання Ізраїля по обидва боки завіси

Бог закликав нас “звершити збирання Моїх вибраних” (Учення і Завіти 29:7). Серед них ті, кого ми збираємо за допомогою місіонерської роботи, й ті, кого ми збираємо по той бік завіси. Старійшина Дейл Г. Ренлунд, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, навчав: “Коли ми збираємо наші сімейно-історичні дані та йдемо в храм заради наших предків, Бог дає багато з ... обіцяних благословень одночасно по обидва боки завіси”².

ФОТОГРАФІЯ ХРАМУ В НАВУ, ШТ. ІЛЛІНОЙС, ЗРОБЛЕНА МПЧЕЛОМ ПАЛІМЕРОМ

Учення і
Завіти 41–44
19–25 КВІТНЯ

Як нам бути схожими на Едварда Партриджа?

Едвард Партридж був першим єпископом відновленої Церкви Ісуса Христа. Спираючись на своє тверде свідчення, він був готовий пожертвувати всім, що мав, і долати випробування за випробуванням, бо знав, що Церква є істинною.

Яким він був?

Господь сказав, що Едвард має “серце чисте переді Мною, бо він є як Нафанаїл у давнину, в якому немає підступу” (Учення і Завіти 41:11). Це означає, що Едвард не мав бажання обманювати чи дурити когось; його наміри були чистими. Чому так важливо, аби провідники Церкви мали цю рису?

На які жертви він пішов?

Коли Едвард приєднався до Церкви, сім'я батька зреклася його. Ставши єпископом, він управляв майном святих, яке вони посвячували. Він також пожертвував своє майно (див. Учення і Завіти 41:9) та жив зі своєю сім'єю у надзвичайній бідності. За віру його обмазали дьогтем і виваляли у пір'ї, його переслідували і кидали до в'язниці. І хоча деякі провідники Церкви відходили, він залишався вірним. Він служив Господу всією своєю міццю аж до смерті у віці 46 років (див. Учення і Завіти 124:19).

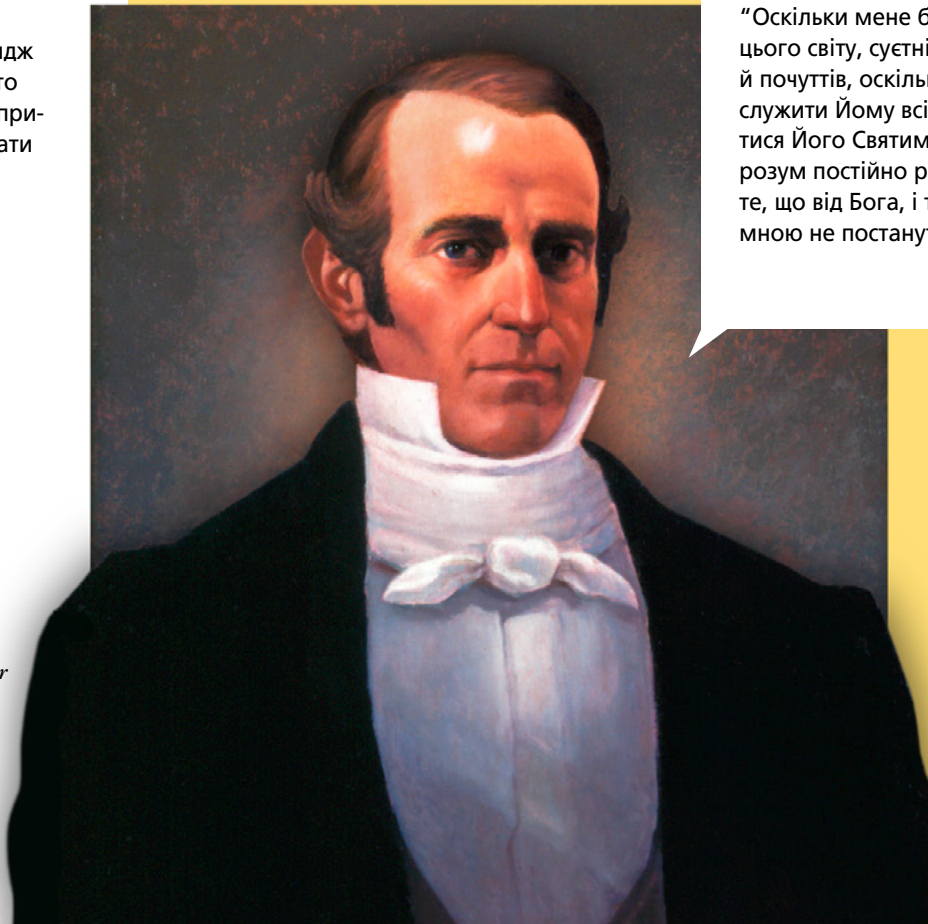
Обговорення

Чому Едвард Партридж зміг знести так багато труднощів? Як його приклад може допомагати нам під час нашого служіння Господу?

“Оскільки мене більше не хвилюють речі цього світу, суєтність і марнування часу й почуттів, оскільки я хочу любити Бога і служити Йому всім своїм серцем і керуватися Його Святим Духом, я відчуваю, як мій розум постійно розширюється, бо отримує те, що від Бога, і так буде, аж поки переді мною не постануть невимовні слави”¹.

ПОСИЛАННЯ

1. Edward Partridge, letter to Painesville friends and neighbors, *Messenger and Advocate*, Jan. 1835, 61.

Служіння людям з обмеженими можливостями

Не бійтеся виявляти увагу й дізнаватися, чим ви можете допомогти.

Служіння друзям і знайомим з обмеженими можливостями може бути нелегкою справою. Хоча ми хочемо допомагати так, як допомагав би Христос, іноді ми просто не знаємо, як це зробити.

Коли сім'я Томпсонів жила в Нью-Кейнені, шт. Коннектикут, у них народилися дівчатка-близнючки. Оскільки дівчатка народилися передчасно і з синдромом Дауна, їхній прихід прийшов на допомогу, підтримуючи сім'ю в той період, коли дівчаткам робили операції на відкритому серці та упродовж місяців, поки вони перебували в лікарні. Спочатку деякі потреби було легко визначити. Члени приходу готували їжу, дбали про дітей, прибирали дім, допомагали організувати святкування Різдва і т.п.

Але допомога, що надавалася з любов'ю, не припинилася, коли діти підросли й потреби стали менш помітними. Близькі друзі, провідники, брати-служителі й

сестри-служительки старалися дізнатись у Томпсонів, яка саме допомога їм необхідна.

“Одна подруга запитала, які у мене труднощі,—каже сестра Томпсон.— Я сказала, що важкими для мене є неділі, бо ми з чоловіком часто зайняті виконанням своїх покликань і нашої найстаршій доньці важко самій залишатися з дітьми. Моя подруга відразу ж запропонувала піклуватися про близнючок кілька годин кожної неділі. І вона робила це упродовж багатьох місяців”.

Коли близнючки стали підлітками, провідники регулярно обговорювали з батьками план заходів, у яких би могли брати участь не лише близнючки, але й інші молоді жінки. Ще одна подруга запрошувала дівчаток до себе додому, аби Томпсоні могли ходити на репетиції хору.

Після того як Томпсоні переїхали до Юти, одну подружню пару призначили служити їхній сім'ї.

“Перед відвідуванням вони завжди запитували, що нам потрібно і яке послання найкраще підійшло б нашій сім'ї,—розповідає сестра Томпсон.— Вони приділили час, щоб познайомитися з кожним членом сім'ї. Це дуже важливо, бо брати і сестри тих дітей, які мають особливі потреби, часто відчують брак уваги”. Подружжя часто запрошувало сестер-близнючок на заходи поза домом, даючи сім'ї відпочити.

Сестра Томпсон радить братам-служителям і сестрам-служителькам не боятися запитувати у батьків, що є для них важким і як можна допомогти. “Просто поговоріть з ними. Чим більше ви знаєте про когось, тим краще ви зрозумієте, якого саме служіння потребують ці люди”.

Ідеї для служіння людям з обмеженими можливостями та їхнім сім'ям

1. Дізнайтеся більше про цю людину як про особистість, відокремлено від її вади. Запитайте, що ця людина хоче вам про себе розповісти. Що її цікавить?
2. Розмовляйте з цими людьми так само, як ви розмовляли б з іншими людьми цього віку. Переконайтеся, що ви виявляєте повагу тоном вашого голосу і вашими діями. Обов'язково звертайтеся безпосередньо до людини.
3. Не ігноруйте людей з обмеженими можливостями. Помічайте їх і спілкуйтеся з ними. Поговоріть із самою людиною та її сім'єю про те, як вони хочуть найкраще допомагати і служити.
4. Якщо йдеться про малих дітей з обмеженими можливостями, то прохання, подібне до такого: "Розкажіть мені більше про Давида", дасть можливість сім'ї розповісти те, що їм буде зручно.
5. Запропонувавши провести час з дітьми з особливими потребами, ви дасте батькам перепочинок та можливість зосередитися на інших дітях або подбати про інші потреби. Це також допоможе краще зрозуміти тягар, який несуть піклувальники такої дитини.
6. Допомогу можна надавати, навіть якщо фізично ви не присутні. Записки зі словами підбадьорення або дружній голос дуже допомагають. Ви навіть можете купувати онлайн подарунки на день народження чи на інші дати. ■

ДОПОМІЖНІ МАТЕРІАЛИ

1. Дізнайтеся більше про те, що відчувають піклувальники, прочитавши статтю "Особливі потреби, особливі уроки" в *Ліягоні* за червень 2020 р., сс. 28–31.
2. Поміркуйте над цим віршем: 3 Нефій 22:13: "І всіх твоїх дітей буде навчено Господом" (курсив додано). Чому, на вашу думку, Бог вжив тут слово *всіх*? Що це означає для вас, коли ви служите Його дітям?
3. На сайті Disability.ChurchofJesusChrist.org міститься багато інформації 10 мовами.

Віра людей з різними можливостями

Марісса Віддісон

Помічник головного редактора додатку “Gospel Living”

Кожна людина на землі має різні сильні й слабкі сторони, здібності й обмеження. У цій статті розповідається про трьох членів Церкви, стан яких, за медичною термінологією, називається обмеженими можливостями. Їхні добрі справи доводять, що, особливо коли йдеться про наслідування Спасителя, вони безсумнівно є *спроможними*—спроможними будувати Його царство, спроможними змінювати життя і спроможними показувати іншим приклад для наслідування.

Кожен з нас унікально і дієво може допомагати в побудові Божого царства.

Служити з любов'ю

Президент Хуан Медіна служить президентом філії уже вдруге, але зараз його служіння відрізняється від попереднього. Цього разу він не може бачити тих, кому служить. “Я поступово втрачав зір, але я не втрачав спроможності служити, яку Господь завжди мені давав,—каже президент Медіна зі свого дому в Сонорі, Мексика.— Бути спроможним служити своїм братам і сестрам—це привілей”.

Під час пандемії COVID-19 президент Медіна зателефонував кожному члену своєї філії, щоб дізнатися, як у них справи. Він сказав, що це допомогло не лише

Хуан Медіна

іншим, але також і йому—відчуття стресу й депресії зменшилося. “Саме завдяки служінню, незалежно від того, служить хтось мені чи я служу іншим, я пізнаю істинну любов Христа”.

Президент Медіна каже, що найбільше йому подобається працювати з недавно охрищеними членами Церкви. “Ви чітко помічаєте різницю між тим, як вони жили до хрищення і як живуть після,—каже він.— Любов змінює їх”.

Коли президента Медіну питають про труднощі, він ніколи навіть не згадує свою неспроможність бачити. Натомість у своїх розмовах він зосереджується на людях, які не приходять на причастя кожного тижня, і на тому, як він хоче, щоб вони дізналися, як багато втрачають.

“Найбільше благословення, яке я отримав,—це те, як змінилося моє життя завдяки євангелії,—розповідає він.— І сліпоту цього не змінює”.

Хезер Нільссон

Приводити сотні до храму

Для Хезер Нільссон немає кращого місця за храм.

“Це чудове місце, бо воно є справді домом Господа”,—каже вона. Лос-Анджелеський Каліфорнійський храм є для неї особливим, бо саме в ньому вона служила на місії. Велику частину обрядової роботи, яку вона виконала там, було здійснено за її родичів.

“Я ніколи не зустрічалася зі своїм дідусем, але я ближче познайомилася з ним у храмі”,—каже вона.

Церебральний параліч ускладнює багато аспектів життя. Сестра Нільссон каже, що іноді вона занепадає духом через те, що ця травма, отримана під час народження, позбавляє її можливості, наприклад, водити автівку чи вирушити на проїздку навколо кварталу. Але її довіра до Божого плану дає їй надію, яка є потужнішою за розпач. Вона яскраво пам’ятає день, коли вперше дізналася про воскресіння. Їй було шість років у той час, і її усиновила сім’я святих останніх днів.

“Те, чого я не можу робити зараз, я зможу робити пізніше завдяки Спокуті Ісуса Христа”,—свідчить вона.

А поки що сестра Нільссон продовжує допомагати Богові спасати душі, використовуючи свій талант до сімейно-історичної роботи. Вона знайшла імена сотень людей як сім'ї своїх усиновителів, так і своїх біологічних батьків, і допомогла виконати за них обряди. Коли стає важко, вона читає своє патріарше благословення. Це поновлює її віру і нагадує, що слід дивитися на існуючі проблеми з огляду вічності.

Сестра Нільссон сказала, що сподівається на те, що кожна людина, яка читає цю статтю, відчуває, що її люблять. “Якби мені можна було звернутися лише з одним посланням, воно було б таким: ви не самотні, навіть коли вам так здається. Небесний Батько любить вас. Ви—Його дитина”.

Вселяти впевненість і підбадьорювати

Бриджер Понс з нетерпінням чекав, коли зможе почати допомагати благословляти причастя, однак було й те, чого він боявся: читати й запам'ятовувати причасні молитви. Бриджер має дислексію. Це розлад, через який людині важко навчитися читати й вимовляти слова.

“Я дуже багато працював, щоб навчитися добре читати, але я й досі нервуюся, коли необхідно читати вголос перед іншими людьми,—каже Бриджер.— А коли я нервуюся, то роблю помилки, через що нервуюся ще більше”.

Тож Бриджер і його мама роздрукували причасні молитви так, щоб їх було легше читати. Вони використали більший шрифт і поділили текст на короткі фрази. Після багатьох повторень юнак зміг промовляти молитви напам'ять без жодних помилок.

“Більшості людей може здаватися простою справою подолання труднощі читати перед великою групою людей, але для мене це було важливо”,—каже Бриджер.

Докладені ним зусилля благословили інших людей у неочікуваний спосіб. Після зборів кілька членів приходу підійшли до нього і сказали, що повільне, вдумливе промовляння слів допомогло їм під час священних молитов краще відчувати Духа. Крім того, допомагаючи провідникам

Бриджер Понс

зрозуміти свої труднощі, Бриджер дізнався, що й інші юнаки у його колі потребують подібної допомоги. Страх перед читанням впливав на їхню активність у Церкві й на їхню впевненість під час підготовки до місії. Зараз сім'я Понсів при кожній нагоді ділиться з іншими людьми матеріалами для читання.

Як каже Бриджер, він сподівається, що більше людей зрозуміє наступне: здатність читати не відображає розумові здатності людини. Він також звернувся з цими словами підбадьорення до тих, хто має такі ж труднощі з читанням, як і він: “Ви не самотні. І ви—*дійсно* розумні”.

Будувати Сіон разом

Ми дізнаємося з Писань, що кожна людина має духовний дар від Бога (див. Учення і Завіти 4б:11). Це поширюється на людей з різними можливостями. Наприклад, може одного дня ми дізнаємося про мовчазні молитви за нас братів і сестер, які неспроможні розмовляти, або про те, що завдяки їм у наших домівках сильніше відчувався Дух.

Ми маємо можливість продовжувати розбудову Сіону разом, застосовуючи ті здібності, які у нас є. Лише тоді, коли *всіх* долучено й належним чином визнано, наша церковна сім'я стане повноцінною. ■

ЗАПИТАННЯ І ВІДПОВІДІ

Чого навчає євангелія про обмежені можливості?

Ще у давнину Ісус пояснив, що наявність обмежень не є наслідком гріха або покарання від Бога (див. Іван 9:1–3). Сучасні пророки й апостоли наголошували на тому, що всі люди, зокрема й ті, які мають різний рівень здібностей, є важливими й необхідними для Церкви. “Нам потрібні ваші унікальні таланти і бачення,—сказав старійшина Дітер Ф. Ухтдорф, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів.— Розмаїття людей і народів по всьому світу—це сила цієї Церкви”¹.

Я—провідник. Що ви можете поради стосовно того, як долучати людей, які мають обмежені можливості?

Ставтеся до людей з обмеженими можливостями так, як і до всіх інших членів вашого підрозділу. Зустрічайтеся з ними і, якщо це доречно, з їхніми піклувальниками. Ближче з ними познайомтеся, більше дізнайтеся про їхні таланти і з молитвою визначте, як вони можуть служити у Церкві. Дізнайтеся, які потреби вони мають. Допоможіть їм спілкуватися з іншими людьми та створіть у вашій приходській сім'ї атмосферу залученості й співчуття. Замість того, щоб вважати проведення необхідних змін тягарем, вважайте ці прохання запрошенням дізнатися про те, як краще допомагати більшій кількості дітей Небесного Батька. Часто буває так, що зміни, запроваджені заради однієї людини, благословляють життя багатьох.

У моєї дитини обмежені можливості. Чи існують євангельські ресурси, які допоможуть мені й моїй сім'ї?

У деяких приходах або колах є фахівці, чиє покликання полягає в наданні підтримки людям з обмеженими можливостями та їхнім сім'ям.

посилання

1. Дітер Ф. Ухтдорф, “Приєднуйтеся до нас”, *Ліягона*, лист. 2013, с. 23.

Піклуючись про інших, піклуйтеся про себе

Коджі Окумура

Я зростав у сім'ї, де під одним дахом жило три покоління: мої дідусь і бабуся, батьки, двоє молодших братів і тітка. Моя бабуся піклувалася про мою тітку, яка мала розумові та емоційні проблеми. Після смерті бабусі моя мама взяла на себе всю відповідальність за догляд за тіткою і піклувалася про неї в нашому домі вдень і вночі.

Згодом мою тітку помістили в спеціалізований заклад. І хоча він знаходився далеко, моя мама провідувала тітку регулярно. Після того як померла мама, я став головним піклувальником про тітку в нашій сім'ї. Тоді я зрозумів, якою самовідданою була моя мама. Я також сповнився надзвичайною вдячністю за дбайливих людей, які піклувалися про мою тітку.

Втома піклувальників

Мій власний сімейний досвід допоміг зрозуміти, що перед піклувальниками постає багато випробувань. Особливості кожної культури, сімейні стосунки, доступність відповідних закладів—усі ці фактори можуть впливати на піклувальників. Але існує одна трудність, з якою на певному етапі стикається кожен піклувальник—це втома. І в першу чергу це стосується тих випадків, коли одна літня людина піклується про іншу літню людину—зазвичай один у подружжі піклується про іншого. Дійсно, дослідження показують, що ризик смерті піклувальників віком від 66 до 96 років, які перебувають у стресі, збільшується до 63 відсотків у порівнянні з тими, хто не є піклувальниками¹.

Перша і друга заповіді

Насправді ми можемо багато чого дізнатися про те, як піклуватися, як піклувався б Христос, вивчаючи першу і другу великі заповіді.

“[Ісус] же промовив йому: “Люби Господа Бога свого всім серцем своїм, і всією душею своєю, і всією своєю думкою.

Це найбільша й найперша заповідь”.

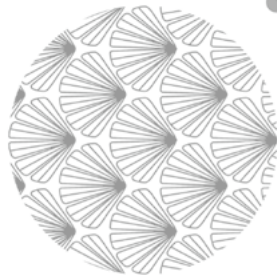
А друга однакова з нею: “Люби свого ближнього, як самого себе” (Матвій 22:37–39).

Я впевнений, що у цих віршах Господь надає скерування, яке значною мірою допоможе піклувальникам. По-перше, любіть Господа. Не хеґтуйте простими засобами, які підтримуватимуть вас духовно. Моліться. Читайте Писання. Знайдіть спокій у своєму серці. Відчуйте силу і міць любові, яку Небесний Батько відчуває до вас.

Ви, ймовірно, вже сповнені любові до свого ближнього—у даному

“Вам потрібно мати запас сил, перш ніж ви зможете віддавати їх іншим”.—Старійшина Джеффри Р. Холланд

випадку до людини, про яку піклува-
єтеся. Але чи любите праведно ви
також і себе?

Це вулиця з двостороннім рухом

З власного досвіду—у якості
психотерапевта, а також на при-
кладі своєї сім’ї—я зрозумів, що
піклувальники часто переконані в
необхідності все робити самостій-
но. Це—неправильно. Піклуваль-
ники, які не приймають допомоги,
майже завжди на певному етапі
“видихаються”. Їм необхідно доз-
воляти іншим людям надавати
підтримку. Їм необхідно радітися з
рідними, друзями та служителями і
провідниками у своєму приході чи
у філії. Люди, які готові допомагати
піклувальнику, мають поважати
бажання піклувальника благослов-
ляти і дбати про близьку людину.

Ось кілька питань, які може бути
корисно обговорити разом:

- Яку допомогу можуть надавати
члени сім’ї?
- Що дасть піклувальнику можли-
вість відпочити кілька хвилин або
навіть упродовж години чи двох?
- Наскільки частими можуть бути
відвідування? Якими мають бути
ці відвідування?
- Як піклувальники можуть знахо-
дити час, щоб поновлювати заві-
ти, відвідуючи храм, ходячи до
церкви й отримуючи причастя?

- Як може допомагати піклувальни-
ку проста можливість з кимось
поговорити?
- Чи необхідно допомагати в таких
питаннях, як забезпечення про-
дуктами, перевезення чи пошук
урядових програм?

Якщо ви піклувальник, пам’я-
тайте таку пораду старійшини
Джеффри Р. Холланда, з Кворуму
Дванадцятьох Апостолів:

“Тим з вас, хто щиро прагне
нести тягарі інших людей, важли-
во зміцнювати себе і створювати
власний резервуар сил, оскільки
інші чекають від вас так багато і
дійсно беруть багато від вас. Якими
б сильними ви не були, настане
час, коли ви відчуєте втому, пригні-
чення і зрозумієте, що вам самим
потрібна допомога. ...

Піклувальникам також потрібна
турбота. Вам потрібно мати запас
сил, перш ніж ви зможете віддавати
їх іншим”². ■
*Автор живе у префектурі Яманаші,
Японія.*

Додаткові підказки й інформацію можна
знайти в повній версії цієї статті в додатку
“Євангельська бібліотека” або на сайті
liahona.ChurchofJesusChrist.org.

ПОСИЛАННЯ

1. Richard Schulz and Scott R. Beach,
“Caregiving as a Risk Factor for Mortality:
The Caregiver Health Effects Study”,
*Journal of the American Medical
Association*, vol. 282, no. 23 (Dec. 15,
1999), 2215–2219.
2. Джеффри Р. Холланд, “Нести тягарі один
одного”, *Ліягона*, черв. 2018, сс. 29–30.

ДЛЯ РОЗДУМІВ

Чи знаєте ви людину, яка є піклуваль-
ником? Як ви можете підтримати її
цього місяця?

ПОДІЛІТЬСЯ З НАМИ

Ви піклувальник? Що допомагає вам
зберігати віру й мати достатньо сил?
Поділіться своїми думками й досві-
дом на facebook.com/liahona.

Навчайте, як долати труднощі з допомогою Ісуса Христа

Шановні батьки!

Номер журналу за цей місяць містить важливі теми, такі як: Ісус Христос і Його Спокута, подолання мирських клопотів та служіння в ситуації, коли ви або хтось із ваших друзів має обмежені можливості. Скористайтеся статтями, вказаними нижче, та образами, змальованими в них, щоб започаткувати розмови зі своєю сім'єю й допомогти їм зрозуміти ці та інші аспекти відновленої євангелії Ісуса Христа

За Мною йдіть, додаткові матеріали

Шукайте на с. 25 короткий опис життя Джейн Меннінг Джеймс, вірної жінки, яка жила у перші роки доби Відновлення.

На с. 26 ви знайдете додаткові матеріали для вашого сімейного щотижневого навчання за програмою *За Мною йдіть*.

ФОТОГРАФІЯ ВІД GETTY IMAGES

ОБГОВОРЕННЯ ЄВАНГЕЛІЇ

Зосереджуйтеся на Христі

У цю Великодню пору ми можемо більше зосереджуватися на Спасителі та Його викупительній жертві заради нас. Скористайтеся рубрикою “Основи євангелії” на с. 6 і статтею старійшини Джеффри Р. Холланда на с. 8, щоб навчати своїх дітей про те, що зробив Ісус Христос для вас і для них. Ви можете разом скласти перелік того, як приклад, вчення, життя, смерть, Спокута і Воскресіння Ісуса благословляють вас і вашу сім'ю зараз. Підкріпіть своє обговорення статтею на с. 22 про різочі відмінності між Спасителем і Сатаною.

Ви можете обдумати, що в цю Великодню пору може робити ваша сім'я, наслідуючи приклад Христа.

Долайте мирські клопоти

Воля Господа має бути для нас більш важливою за мирські клопоти. Прочитайте статтю старійшини Ганса Т. Боома на с. 18 і обговоріть сім'єю таке запитання: Які мирські клопоти постають на вашому шляху? Як ви можете краще зосереджуватися на виконанні Господньої волі? Чи переживали ви щось подібне до того, що описує старійшина Боом? Чого ви навчилися?

Обмежені можливості й служіння

Прочитайте статті на сс. 30 і 32. Знайдіть ключове поняття, яке можна застосувати до ваших дітей. Якщо у вашій сім'ї є людина з обмеженими можливостями, зосередьтеся на тому хорошому, що ця людина може робити. Якщо ви служите людині з обмеженими можливостями, обговоріть, як подані принципи можуть змінювати спосіб вашої допомоги цій людині.

ЯК ЗРОБИТИ СІМЕЙНЕ НАВЧАННЯ РАДІСНИМ

В єдності

Учення і Завіти 38:24–31

В Ученні і Завітах 38:27 Господь сказав: “Я кажу вам, будьте єдиними; а якщо ви не єдині, ви не Мої”. Нас закликають мати єдність, щоб ми “могли уникнути сили ворога” (Учення і Завіти 38:31).

1. Станьте разом посеред кімнати.
2. Призначте комусь одному пройти між іншими людьми в цій групі.
3. Повторіть вказане в п. 2, але цього разу нехай група стане щільніше, взявши одне одного за руки.

Обговорення: Чому ми почуваємося більш захищеними від зовнішніх впливів, якщо стаємо сильнішими і згуртованішими? Яким чином більша єдність стає для нас захистом?

Ця ідея запропонована Брендю Слейд

У НОМЕРІ ЖУРНАЛУ ЗАРАДИ ЗМІЦНЕННЯ МОЛОДІ ЗА ЦЕЙ МІСЯЦЬ

“Як мені не вдалося стати невдахою”

Дуже легко занепасти духом, якщо думати про свої провали. Але якщо ми долучаємо до своїх планів Господа, то зазнати невдачі просто неможливо! Поділіться цією статтею зі своєю сім'єю і обговоріть різні способи виміру успіху.

Персонаж з історії Церкви

Дізнайтеся разом про безстрашну Фібі Картер, яка залишила свою домівку і сім'ю, щоб у 1830 році приєднатися до Церкви в Огайо.

Запитання і відповіді

Поділіться зі своїми підлітками деякими ідеями щодо того, як утримувати свої думки у чистоті від негативного впливу навколо них. У цій статті також міститься запитання про закон посвячення і про те, як він впливає на кожного з нас особисто.

“Досконала єдність”

У цій статті йдеться про те, що кожен з нас є унікальною особистістю, а також про те, як ми можемо об'єднатися в єдності й любові.

В ЖУРНАЛІ ДРУГ ЗА ЦЕЙ МІСЯЦЬ

Допоміжні матеріали для навчання за планом *За Мною йдїть*

Читайте у номері за цей місяць історію з Писань, з якої маленькі читачі дізнаються про перших

місіонерів цього розподілу.

Істинне значення Великодня

Читайте, як Ізабелла знайшла втішення після смерті свого маленького братика.

Піонери в Південній Африці

Дізнайтеся про Джулію Мавімбелу, громадську діячку, садівника і вірну наверхнену, яка під час громадянських заворушень вибрала любов, а не жорстокість.

Смїливість служити

Читайте про те, як служіння допомогло хлопчиків з Бразилії здобути свідчення про те, що всі ми є дітьми Бога. Ви можете також допомогти своїм дітям виконати завдання від команди “Руки допомоги”!

Картки з історії Церкви

Скористайтеся картками за цей місяць, щоб навчати своїх дітей про Джейн Менніг Джеймс і Парлі П. Пратта та роль, яку вони відіграли у Відновленні.

З вірою виховувати дітей у сьогоденному мінливому світі

Ви можете мати потужний вплив на своїх дітей незалежно від того, чого навчає їх суспільство.

Деніз Данлоп

Моє дитинство є свідченням могутнього впливу, який може мати на життя дитини доросла людина з християнськими переконаннями. Моя мама померла, коли мені було 4 роки, і моя бабуся допомагала піклуватися про мене і моїх братів та сестер. Вона належала до церкви Армія спасіння і навчала нас молитися, любити ворогів і ставитися до людей з добротою. Її вплив упродовж тих кількох важливих років став фундаментом моїх рішень у майбутньому.

Вже більше 40 років я є мамою та фахівцем з питань виховання дітей. Я спостерігаю, як цінності й норми в суспільстві все більше суперечать тому, чого навчав Спаситель. Здається, що зло поширило свій вплив на все: від книг і музики до повсякденної мови. Але нам не потрібно занепадати духом. Господь скерує нас і вкаже, як навчати, захищати і зміцнювати своїх дітей в атмосфері нинішньої культури. Ось три засвоєні мною уроки, які допоможуть і вашій сім'ї.

1. Зосереджуйтеся на стосунках, а не лише на правилах.

Оскільки я зростала, маючи за взірць “ідеальну сім'ю”, то постійно сумнівалася в собі й у своїх здібностях, виховуючи наших дітей. Ось ці слова старійшини Джеффри Р. Холланда, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, принесли мені втішення: “Якщо ви ... намагаєтеся любити Бога і жити за євангелією; ... якщо ви докладаете всі зусилля, щоб бути найкращими батьками, то ви зробили все, на що спроможна людина, і все, чого сподівається від вас Бог”¹. Якщо ми докладаето всі зусилля, нам не обійтися без допомоги Спасителя. І якщо колись в історії був час, коли батькам потрібно було покладатися на Нього—то це наш час!

Замість того, щоб перейматися великою кількістю правил і тим, чи будуть діти з точністю їх дотримуватися, ми можемо зосередитися на зміцненні наших стосунків з ними і зі Спасителем. Наш улюблений пророк, Президент Рассел М. Нельсон, сказав ось що: “Не намагайтеся контролювати своїх дітей.

Замість цього вислуховуйте їх, допомагайте їм пізнавати євангелію, надихайте їх і ведіть до вічного життя. Ви є розпорядниками Бога у справі опіки над дітьми, яких Він довірив вам. Нехай Його божественний вплив залишається у ваших серцях, коли ви навчаєте або переконуєте”². Мій власний досвід є доказом істинності цієї поради.

2. Разом розважайтеся

Один зі способів зміцнювати стосунки з нашими дітьми—це сімейні заходи. Найчастіше вони були дуже простими, наприклад, ми ходили на прогулянки, їли картоплю й рибу на узбережжі. Наші діти знали, що ми щиро любимо проводити з ними час.

Ми намагалися слухати своїх дітей, щоб вони почувалися затишно, розповідаючи нам про свої проблеми. Коли в сім'ї виникала якась трудність, ми сідали разом з дітьми, обговорювали наші турботи, слухали їхні відповіді й намагалися разом прийти до певного рішення.

3. Будьте прикладом, живучи за євангелією

Я не була членом Церкви, коли мої діти були малими. Минуло 18 років, перш ніж я прийняла рішення охреститися. Але мій чоловік був членом Церкви. Він допомагав дітям розвивати стосунки з Небесним Батьком за допомогою сімейної молитви, вивчення Писань і домашніх сімейних

вечорів. Ми робили це не дуже досконало, але чоловік виявляв наполегливість і терпіння.

Я впевнена, що приклад того, як жити за євангелією, показаний моїм чоловіком, мав найбільший вплив на наших дітей. Вони бачили, як він читає Писання, молиться і ходить до церкви—навіть коли йому доводилося це робити самому. Це впливало на них більше, ніж усе, чого ми їх формально навчали.

Навіть якщо ваша сім'я не ідеальна, ви все ж можете направляти своїх дітей. Не опускайте руки.

Ми можемо розпочати сьогодні

Усім нам, батькам, колись доведеться відпустити своїх дітей, даючи їм можливість приймати власні рішення. Будемо сподіватися, що у той час ми будемо з упевненістю вторити словам пророка Джозефа Сміта: “Я навчав їх правильних принципів, а вони керують собою”³. Ми вже сьогодні можемо спрямовувати своїх дітей до євангелії, незалежно від того, чого навчає світ. ■

Автор живе у пров. Західна Австралія, Австралія

ПОСИЛАННЯ

1. Jeffrey R. Holland, “Because She Is a Mother”, *Ensign*, May 1997, 36.
2. Рассел М. Нельсон, “Спасіння і піднесення”, *Ліягона*, трав. 2008, с. 10.
3. *Учення Президентів Церкви: Джозеф Сміт* (2007), с. 286.

Бути сильними, коли близькі вам люди залишають Церкву

Я був приголомшений, коли мій брат вирішив залишити Церкву, але я навчився підтримувати близькі стосунки і зберігати силу свого свідчення.

Фредерік Хегнер Одгаард

Н

евдовзі після мого повернення з місії батьки сказали, що мій 19-річний брат більше не хоче ходити до церкви. Це мене просто приголомшило. Я ніколи не думав, що мій брат піде з Церкви.

Пам'ятаю, як під час місії надсилав йому електронною поштою листи на різні євангельські теми й запитував, чи хоче він служити на місії. Він ніколи не був упевнений, і тепер, згадуючи його листи, я зрозумів, що в них були ознаки його сумнівів у євангелії.

Я почав думати про те, що міг би зробити по-іншому. І я запитував себе, чому це сталося саме зараз. Я був засмучений, бо дійсно хотів, щоб він отримав власне свідчення. Втім я також розумів, що, можливо, хочу цього і для себе. Мені хотілося, щоб він ходив до церкви разом зі мною і щоб він також поїхав на місію, аби ми могли разом ділитися своїм досвідом. Тож мені було важко від того, що він нічого цього не хотів.

Я щойно провів два роки на місії, розповідаючи людям про релігію та віру, тож не розумів, чому набагато важче поговорити про все зі своїм рідним братом. Але було саме так. Це стало новим випробуванням моєї віри. Під час місії труднощі полягали

в тому, щоб старанно працювати, радіти кожному дню й мати віру в те, що все буде добре. Але в ситуації з братом усе було зовсім по-іншому.

На місії я навчився ставити надихаючі запитання і шукати порозуміння. Але раніше я не знав людей, яких навчав на місії. Мої стосунки з ними обмежувалися тим, що ми їх навчали й допомагали наближатися до Христа. Я знав свого брата усе його життя, й ніколи в наших стосунках я не намагався допомагати йому наближатися до Христа.

Я запам'ятав одну розмову з ним, під час якої запитав у нього про Церкву. Він сказав, що не має свідчення про деякі вчення. Якби це була людина, яку я зустрів під час місії, то моя реакція була б сповнена поваги й розуміння того, що ця людина просто ще не готова, і, можливо, інші місіонери навчатимуть її пізніше. Але оскільки я любив свого брата, мені було важче виявляти таке саме розуміння. Я просто хотів, аби він знав те, що знаю я, і я хотів, щоб він відчував Той Самий Дух і любов Бога, що їх відчував я. Мені було важко прийняти той факт, що він відвернувся від євангелії.

Певний час мені довелося зводити до цієї ситуації, але зараз, коли минуло майже два роки після мого повернення з місії, я продовжую підтримувати

хороші стосунки з братом. Ми не дуже часто розмовляємо про євангелію, але розмовляємо про щось інше. Я їй досі хочу, аби євангелія була для нас спільною темою, але у нас є також багато інших спільних тем. Ми, як і раніше, проводимо час разом і щось разом робимо, і я його люблю таким, який він є, бо він справді хороший хлопець.

Чого я навчився

За цей час я засвоїв кілька уроків, які можуть допомогти вам, якщо вас мучить те, що близька вам людина відходить від Церкви. Це допоможе вам не лише підтримувати хороші стосунки з цією людиною, але й зберіга-

Невеликі дії, в яких виявляються віра і поклоніння, можуть потужно впливати на ваше свідчення.

ти силу свого свідчення у такий, можливо, нелегкий для вас час духовних випробувань.

- Пам'ятайте, що кожна людина має свободу волі і що немає вашої вини в тому, що хтось залишає Церкву.
- Зміцнюйте свої стосунки з такою людиною. Завжди виявляйте до неї любов. Намагайтеся не допускати, щоб стосунки цієї людини з Церквою впливали на ваші стосунки з нею.
- Проводьте час разом, роблячи те, що подобається вам обом.
- Хоча ви не можете робити вибір за когось, втім ви можете бути прикладом і підтримувати цю людину.
- Моліться про цю ситуацію. Небесний Батько знає Своїх дітей, тож можете бути впевнені, що Він знає краще, як допомогти вам у цій ситуації.

- Вивчайте Писання. Приклади з Писань дуже мені допомагали, і я зрозумів, що моя ситуація досить поширена. Навіть у багатьох сім'ях, згаданих у Писаннях, була одна людина або більше, які не вірили в Церкву чи навіть боролися проти неї, однак їхні сім'ї не переставали виявляти до них любов.
- Відкрито говоріть про свої почуття тим членам сім'ї, які є активними в євангелії. Вони можуть мати подібні думки, і, можливо, їм також необхідно з кимось ними поділитися. Допомагайте одне одному.
- І, останнє, не легковажте своєю духовністю.

Зберігайте силу свого свідчення

Коли близькі вам люди вирішують залишити Церкву, це може стати випробуванням вашої віри, особливо, якщо це людина, на яку ви рівнялися в євангелії. Ви можете поставити під сумнів певні аспекти свого свідчення. Я знаю, що мені довелося долати певні сумніви, коли мій брат став неактивним. Саме тому й важливо піклуватися про себе і своє свідчення. Якщо ви самі розвиваєте і підтримуєте своє свідчення, вам непотрібно боятися, що оберуть інші люди.

Пам'ятайте, що віра кожної людини може ослабнути, якщо не працювати над її зміцненням. У більшості людей не буває так, що сьогодні вони міцні, а завтра залишають Церкву. Однак забуваючи робити незначні речі, які зміцнюють ваше свідчення кожного дня, ви самі почнете все більше й більше віддалятися від євангелії, навіть не помічаючи цього. Звернувшись до основ—вивчення Писань, щоденних молитов і виконання всіх тих маленьких дій, в яких виявляються віра та поклоніння,—ви зможете відчути їх могутній вплив на своє свідчення.

А понад усе, якщо близька вам людина залишає Церкву і це впливає на ваше свідчення та породжує сумніви чи викликає запитання у вашому розумі, пам'ятайте мудру пораду “став[ити] під сумнів свої сумніви, перш ніж сумніватися у своїй вірі”¹ і “міцно трима[тися] за те, що ви вже знаєте”².

Завжди прагніть почути Його

На мою думку, дорослій молоді важливо мати план свого життя, наприклад, знати, в якому напрямку рухатися і чим займатися. Але нам слід розмірковувати і долучати Господа до тих планів та до свого повсякденного життя. Це може бути важко з огляду на велику кількість інших щоденних обов'язків, але

Зміцнюйте
свої стосунки з
цими людьми.
Завжди
виявляйте до
них любов.

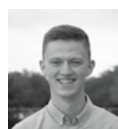
ми завжди можемо приділяти час Небесному Батькові та Ісусові Христу. І якщо ми робитимемо це, то будемо здатні протистояти життєвим бурям. Я думаю про вірш із Послання до римлян 8:31: “Коли за нас Бог, то хто проти нас?”

Президент Рассел М. Нельсон навчав, що в майбутньому ми не зможемо вижити духовно, не маючи Духа й особистого одкровення для власного життя³. Я завжди знав, що отримувати особисте одкровення важливо, але не завжди докладав усіх зусиль для його отримання. Я знаю, що можу більш активно запрошувати Духа у своє повсякденне життя.

Особисте одкровення таким і є—особистим. І ми можемо починати дізнаватися, як Господь до нас промовляє, звертаючись до Нього по допомогу і розпізнаючи Його голос і Його руку в нашому житті. Він є найкращим Учителем.

Ми не завжди можемо впливати на вчинки інших людей, особливо коли йдеться про зміцнення віри або життя за євангелією. Але я знаю, що навіть якщо найближчі для нас у цьому світі люди мають випробування

своєї віри, нам слід ставити Бога на перше місце і виконувати Його волю та дослухатися до Нього. Тоді Він завжди благословлятиме нас відповідями, сильним свідченням і духовними одкровеннями, необхідними для того, щоб іти за Ним. ■

Фредеріку Хегнеру Одгаарду 22 роки, він живе в Аалборзі, Данія. Він служив на місії в Англійській Бірмінгемській місії. Зараз він вивчає медицину і любить займатися наукою та розв'язувати задачі. Йому подобається проводити час із сім'єю та ходити до церкви.

ПОСИЛАННЯ

1. Дітер Ф. Ухтдорф, “Приєднуйтеся до нас”, *Ліягона*, лист. 2013, с. 23.
2. Джеффри Р. Холланд, “Вірую, Господи”, *Ліягона*, трав. 2013, с. 94.
3. Див. Рассел М. Нельсон, “Одкровення для Церкви, одкровення для нашого життя”, *Ліягона*, трав. 2018, с. 96.

Натхненні зміни до місіонерської роботи благословили мою сім'ю

Зміни у способі спілкування місіонерів з їхніми сім'ями допомогли мені ділитися євангельськими істинами з моєю мамою.

Лара Агустіна Чавес

Разом з батьком і двома своїми сестрами я вже вісім років у Церкві. Будучи членом Церкви, я бачила чудові благословення, які Небесний Батько підготував для мого життя і для моєї сім'ї. Євангелія дійсно благословила моє життя і допомогла мені знайти те щастя, якого я шукала!

Коли я вперше почала читати Книгу Мормона, історія про Легієве видіння дерева життя запала мені в серце (див. 1 Нефій 8: 11). Я відчувала зв'язок з тією історією, бо також хотіла, щоб уся моя сім'я і всі, кого я люблю, могли скуштувати плід того дерева і відчувати любов Бога у своєму житті.

Ось чому я готувалася до служіння на місії повного дня й отримала призначення служити в Гватемальській місії у місті Гватемала.

Служачи на місії, я бачила, як багато людей змінюються на краще

завдяки євангелії. І це щодня наповнювало моє серце радістю. Але кожного разу, коли я з напарницею навчала сім'ї, це нагадувало мені про мою сім'ю, особливо про маму, яка не була членом Церкви. Кожного разу в день підготовки у своїх електронних листах я намагалася заохочувати маму зустрітися з місіонерами. Я молилася, щоб Небесний Батько підготував її серце для отримання євангелії.

Натхненна можливість

Я все ще служила на місії, коли у спілкуванні місіонерів з їхніми сім'ями було запроваджено натхненну зміну¹. Як тільки я почула про цю новину, Дух підказав мені, що це стане нагодою запросити мою маму більше дізнатися про євангелію. Я відчула велику радість, викликану тією зміною і тим відчуттям. Упродовж тижня я просила Господа допомогти мені дізнатися, про що розповідати мамі.

Коли настав день підготовки і я побачила свою маму на екрані комп'ютера, у мене виникло сильне відчуття, що нам слід помолитися. Я сказала їй про це, і вона погодилася. Під час відеодзвінка я пояснила їй основне послання, яким намагаюся ділитися на місії: євангелію Ісуса Христа було відновлено. Я свідчила всім своїм серцем, що знаю про істинність цього. Я

також запросила її помолитися Богові й запитати про це, щоб дізнатися самій. Ми закінчили нашу розмову молитвою, яку промовила вона. Ми обидві відчували Дух так сильно, що Він зворушив наші серця. Після дзвінка я послала інформацію про маму місіонерам у її районі.

Я з нетерпінням чекала наступного тижня, щоб знову з нею поговорити. Як і в перший раз, ми почали свій відеодзвінок з молитви, а потім я слухала Духа, щоб дізнатися, чим з нею поділитися. Так тривало кілька тижнів. Згодом, на моє здивування, вона почала зустрічатися з місіонерами. І я помітила, як по-новому почали сяяти її очі.

Небесний Батько може нашими руками творити чудеса

Коли я повернулася додому, то пішла з мамою на її урок з місіонерами. Під час одного з тих уроків вона з усмішкою сказала, що хоче укласти з Господом завіти. Я була приголомшена, почувши, як вона отримала відповідь про те, що євангелія істинна! І знову Дух наповнив кімнату і свідчив нашим серцям, що це істина.

Тож лише через кілька тижнів після повернення додому я стала свідком одного з найбільших чудес своєї місії: моя мама увійшла у води хрищення й уклала завіт з Небесним Батьком.

Сльози текли по моему обличчю, коли я дивилася, як мама заходить у воду. Коли я після того її обняла, нас обох

переповнювали сильні почуття, але понад усе ми відчували до себе любов Бога. Вона поглянула мені у вічі й сказала: “Мені здається, ніби мене обнімає і вітає Бог. Я знаю, що Він чекав на мене”.

Старійшина Дітер Ф. Ухтдорф, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, навчав, що іноді місіонерська робота виконується, коли ви “зрозумі[єте], що це не ваша робота—навертати людей. Це роль Святого Духа. Ваша роль—ділитися тим, що у вас в серці, й жити відповідно до своїх вірувань. ...

Живіть так, і Бог через вас творитиме чудеса, щоб благословляти Своїх дорогоцінних дітей”².

Коли я почула слова своєї мами, моє свідчення ще більше зміцнилося, і я знала всім своїм серцем, що Небесний Батько чує наші молитви і може допомагати нам ділитися плодами того дерева з іншими людьми—особливо з нашою сім’єю. ■

***Ларі Агустіні Чавес** 22 роки, вона живе в Буенос-Айресі, Аргентина. Їй подобається слухати музику, грати на піаніно і проводити час на природі. Вона отримує справжню радість, коли буває у своєму найулюбленішому місці—у храмі.*

ПОСИЛАННЯ

1. Див. “Missionaries Now Have More Options to Communicate with Families”, Feb. 15, 2019, newsroom.ChurchofJesusChrist.org.
2. Дітер Ф. Ухтдорф, “Місіонерська робота: діліться тим, що в серці”, *Ліягона*, трав. 2019, с. 17.

ЩЕ БІЛЬШЕ ДЛЯ ВАС!

Ви можете знайти більше статей, призначених спеціально для дорослої молоді, у цифровій версії квітневої *Ліягони* в “Евангельській бібліотеці” (на сайті ChurchofJesusChrist.org або в мобільному додатку).

У цьому місяці ви знайдете більше статей про те, що робити, коли близькі вам люди залишають Церкву, як любити людей, чиї вірування відрізняються від ваших, і як залишатися міцними у вірі, коли ви—єдиний член Церкви у вашій сім’ї.

СТАТТІ У ЦИФРОВОМУ ФОРМАТІ

Ви єдиний член Церкви у своїй сім’ї? Ви не самотні

Як змінилося моє серце, коли мій брат залишив Церкву

Анжа Догг Матіесен, з міста Гапнарфйордур, Ісландія

МОЛОДІ

Ви також можете кожного тижня знаходити нові статті в рубриці “Щотижневі новини для дорослої молоді”, яка знаходиться в розділі “Доросла молодь” у додатку “Евангельська бібліотека”.

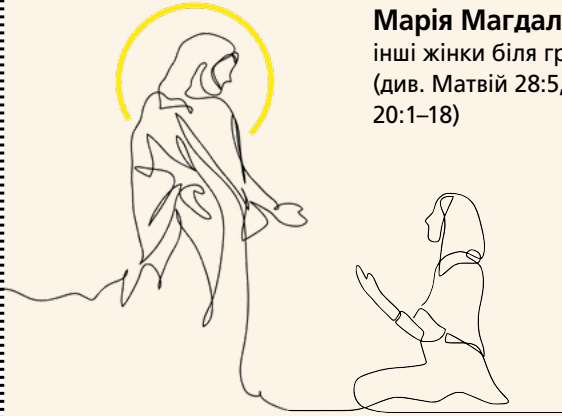

Він Воскрес:

хто бачив—і побачить—
воскреслого Христа

Ось люди, які бачили Господа після того, як Він переміг смерть. Як знання того, що інші бачили воскреслого Спасителя, зміцнює вашу віру в Нього? Який отриманий духовний досвід підтвердив вам істину про Його Воскресіння?

33 Р. ПІСЛЯ Р.Х.

Марія Магдалина та інші жінки біля гробниці (див. Матвій 28:5, 9; Іван 20:1–18)

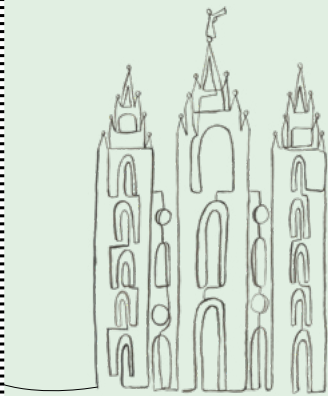
Учні в Галілеї (див. Іван 20:24–29)

Понад 500 чоловік одночасно (див. 1 Коринтянам 15:6)

Приблизно 2 500 нефійців біля храму в землі Щедрій (див. 3 Нефій 11:10–17)

Загублені 10 колін Ізраїля (див. 3 Нефій 17:4)

НАШ ЧАС (ПОЧИНАЮЧИ З 1820-Х РОКІВ)

2 вересня 1898 р.
Президент Лоренцо Сноу
в Солт-Лейкському храмі

Весна 1820 р.

Джозеф Сміт у шт. Нью-Йорк (див. Джозеф Сміт—Історія 1:16–20)

16 лютого 1832 р.

Джозеф Сміт і Сідні Рігдон в Гайрамі, шт. Огайо (див. Учення і Завіти 76:19–24)

3 квітня 1836 р.

Джозеф Сміт і Олівер Каудері в Кертлендському храмі (див. Учення і Завіти 110:1–10)

В МАЙБУТНЬОМУ

Увесь світ під час Другого пришествя (див. Учення і Завіти 101:23)

Ті, хто буде в Адам-онді-Амані (див. Учення і Завіти 27:5–14; 116:1)

Ті, хто буде в Новому Єрусалимі в Америці (див. Учення і Завіти 45:66–67)

Юдеї в Єрусалимі (див. Учення і Завіти 45:48, 51–53)